

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

25. ÅRGANG NR. 4 VINTER 2011

Livsfarlig uvidenhed

Hvad er det første, du tænker på, når nogen nævner emnet "slaveri"?

Du tænker formodentlig på de mange afrikanere, som blev fragtet til Amerika for at arbejde i plantagerne, og de genvordigheder, de måtte gennemleve, før de endelig blev frie medborgere.

Du tænker næppe på de antalsmæssigt mange flere afrikanere, som den muslimske verden indfangede og slæbte til slavemarkederne i Arabien og Nordafrika – en trafik, som i lille målestok fortsat finder sted den dag i dag.

Du tænker formodentlig slet ikke på de mange europæere, som igennem flere århundreder blev ført i slaveri i den muslimske verden, og måske ved du ikke engang, at der også var mange danskere, der fik den triste skæbne.

Hvorfor lærer vi i skolen om det, der foregik i Amerika, men ikke om det, der foregik i Europa - med vore egne landsmænd som ofre?

De fleste har et godt kendskab til den amerikanske borgerkrig, men de færreste ved noget om muslimernes talrige erobningskrige mod Europa og om de grusomheder, europæerne blev udsat for i de muslimsk besatte områder.

Der er et kæmpemæssigt hul i de fleste danskeres viden om vor egen og Europas historie og de er derfor uden forudsætninger for at bedømme den situation, Europa befinder sig i i dag.

Under omdeling af DDF-brochurer i sommer blev undertegnede kontaktet af en ung mand, som mente, at jeg omdelte racistisk materiale. Jeg gav ham et lynkursus i "racisme" og gjorde ham opmærksom på, at han selv er offer for racisme.

"Unge muslimer kan med politiets hjælp forlange adgang til at jage danske piger på diskotekerne, men du kan ikke på nogen måde få adgang til at lære en muslimsk pige at kende", forklarede jeg ham. "Muslimske forældre vil hellere slå deres datter ihjel end at få dig som svigersøn. Hvem er det så, der udsættes for racisme? Det er dig!", fortsatte jeg, og jeg kunne se på ham, at han vidste, at jeg havde ret.

Hvordan er vi kommet dertil, at vi danskere hver dag udsættes for diskrimination og ydmygelser uden selv at være klar over det? Hvad forhindrer os i klart at erkende, hvad der foregår?

Spørgsmålet, som sangeren Pete Seeger stillede i 1960'erne, "What did you learn in school today?", trænger sig på.

I sommermånederne i år afslørede Berlingske Tidende i en artikelserie, at mange helt unge danske piger bliver muslimsk gift med muslimske mænd. Det ordner forskellige imamer rutinemæssigt. Pigerne aner ikke, hvad de går ind til, og de bliver mere end forbavsende, når det går op for dem, at de er havnet i et univers med isolation, social kontrol, trusler og vold.

Det er et rystende faktum, at skolernes undervisning i islam mestendels består i snak om "kulturberigelse". Ingen elever bliver oplyst om, at islam er en konkret og nærværende fare, som kan tage både friheden og livet fra dem, når de mindst venter det.

Vi er kommet dertil, at frygten for at fornærme besættelsesmagten vejer tungere end ønsket om at oplyse om kendsgerninger. Denne konfliktskyhed bevirker, at vore børn ikke bliver klædt på til at møde de trusler, som uvidende og naive politikere har påført dem.

Skal det blive ved?

Harry Vinter

Farvel Sverige

Den engelske stand-up-komiker Patrick Condell tager med beklagelse afsked med det Sverige, han holdt af.

side 4

Hvem skal nu betale?

Regeringen vil øge indvandringen, men hvem skal betale regningen, spørger Nicolai Sennels.

side 6

Islams grusomhed

Når man ser, hvordan muslimer behandler mindretal, forstår man ikke, at politikerne tør lukke dem ind.

side 11

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

25. årgang

Kære læser

Det blad, du har foran dig nu, er det sidste i den 25. årgang, og det er derfor også det sidste, før Den Danske Forening og Danskeren fejrer jubilæum i marts 2012.

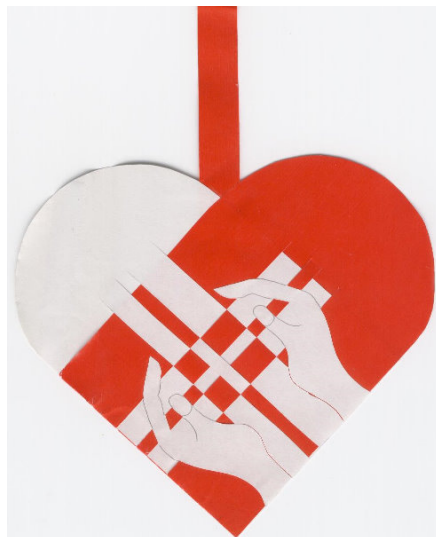
25 år på bagen er ganske flot klaret for et folkeligt blad, som må klare sig uden nogen form for støtte fra det officielle Danmark.

Der er sket store forandringer i løbet af de 25 år. Jerntæppet gennem Europa er forsvundet, og i øjeblikket foregår der opbrud i den muslimske verden, som vi endnu ikke kender udfaldet af.

I Danmark og det øvrige Europa er der foregået en forandring til det værre. I dag opbygges der overalt i Europa – og også i Danmark – muslimske parallelsamfund, som forholder sig stedse mere fjendtligt til den oprindelige befolkning.

Politikere udtrykker med mellemrum forbavelse over denne udvikling. Men de gør intet for at stoppe den. Det er som de mange års eftersnakken af fantasters illusioner om et multikulturelt samfund har lammet politikernes evne til at tænke klart og handle derefter – og også vælgernes evne til at udskifte politikere.

Den udvikling har de mange års oplysende artikler i Danskeren, som tilgår

alle i folkettinget, ikke kunnet forhindre. Problemet er det psykologiske, at fakta ikke tæller, når man befinder sig i et forum, hvor alle er enige om luftspejlingernes virkelighed.

Viden om kendsgerningerne forslår ikke. Der skal et folkeligt pres til for at fremtvinge et paradigmeskifte, som kan få politikere til at forholde sig konstruktivt til virkeligheden. Det pres vil vort blad blive ved med at udøve, så længe kræfterne rækker.

Der er vokset en ny generation op i løbet af de 25 år, og smag og holdninger har undergået store forandringer. Vi må derfor, som de konservative siger, forandre for at bevare.

Det er ikke nok at have et blad med seriøse artikler. Det skal også serveres i et lay-out, som får flest muligt til at læse det. I redaktionen arbejder vi derfor med planer om et nyt navn og et nyt lay-out, som måske kan komme til at tage sig ud som midtersiderne dette blad.

Jeg vil gerne invitere alle læsere til at give deres besyv med. Lad mig høre, hvordan du mener, vi kan appellere til nye læsere. Send mig dine forslag og meninger til min e-mail-adresse:
harryvinter@gmail.com

Jeg ønske alle God Jul og Godt Nytår.

Harry Vinter

Retspræsident: Europa bliver en slagmark

Alfred Ellinger er strafferetsdommer og vicepræsident for landsretten i Eisenstadt i Østrig. I 2003 grundlagde han Foreningen af Østrigske Kriminalister, som er et forum for alle i Østrig, der beskæftiger sig med kriminalitet.

Ellinger er en nøgtern forsker, som ikke forsøger at pynte på sandheden. Det ses bl.a. af hans artikel ”Mellem dialog og Jihad”, som vi bringer udsnit af nedenfor.

Det er undgået de fleste europæeres opmærksomhed, at Europas befolkning bliver ældre og ældre, samtidig med at der foregår en befolkningsekspllosion i Mellemøsten og Nordafrika. Dertil kommer den kendsgerning, at der allerede bor 15 millioner muslimer i Den europæiske Union og at islam er blevet en særdeles eksplosiv eksportartikel. Muslimer, mange muslimer, på flugt fra krig og grusomheder i deres egne hjemlande, har bragt islam, og en overvejende fundamentalistisk islam, til „bilad al-kufr“ (de vantro's lande).

Den nye generation af islamister føler sig kun forpligtet på en radikal islam. De mener ikke, at de skylder det nye land nogen loyalitet, selv om de sætter stor pris på de sociale ydelser, asylretten, internettet og mobiltelefonerne. Integration eller sågar assimilation er ord, som er komplet ukendte for dem.

Europæernes forestillinger om, at pluralisme og mangfoldighed i den åbne europæiske verden nødvendigvis måtte føre til en anden forståelse indenfor islam har ikke manifesteret sig. Tværtimod er religionen blevet til et krigsvåben i „bilad al-kufr“.

Tænk lige over at Mohammed Atta, en af dødspiloterne den 11. September 2001, var uddannet i Hamborg. Tænk også over angrebene i Madrid (2004), London (2005) og de mislykkede anslag mod mål i Forbundsrepublikken (2006). Over satellitfjernsynet, et fremragende instrument for den nye radikalismes fremvækst, kunne man høre at: ”en muslim har ingen nationalitet udover sin tro”.

Vold og samvittighed

Volden mod anderledes tænkende har sit grundlag i koranen: ”Når du møder de vantro, så hug hovedet af dem (sura 47) og grib dem og dræb dem, hvor du end finder dem.. Vi giver jer fuldstændig magt over dem.” (sura 4).

Disse koran-citater skal forstås bogstaveligt og gælder den dag i dag!

.....

Til forskel fra den kristne, der altid selvkritisk må efterprøve sin samvittighed, så skal muslimerne virkelig gøre Allahs love til punkt og prikke uden hensyn til ydre forhold eller vedkommendes indre stemme. Der gives ingen plads for ”hvis” eller ”men”. Brugen af egen fornuft fører derfor direkte til ulydighed mod Allah (Sura 15, 28-35). Pave Benedikt XVI henviste direkte til dette forhold i sin omstridte forelæsning om brugen af fornuften i religionen.

.....

Europa drømmer om en tolerance, som islam ikke kender, drømmer om en ”convivencia”, som allerede ud fra islams religionsforståelse ikke kan findes. Vi taler om en ”dialog”, som i virkeligheden ikke foregår, da islam taler om noget ganske andet, end de europæiske eliter gør. Allerede på grundlag af de få citater af korantekster i denne artikel, er det indlysende, at det for enhver troende muslim og endnu mere for de førende kræfter indenfor verdens-islam, er direkte absurd at skulle anerkende livsstilen hos kristne, jøder eller andre,

der står udenfor islam - for slet ikke at tale om at sætte deres egne koranteksters læresætninger om kravet på (verdens)herredømme ud af kraft. Den islamiske etik beror på shariaens, den islamiske rets dominans.

Europa er truet

Vi skal ikke hengive os til nogen illusioner. Europa vil blive en slagmark for en stor kamp mellem islam og dens fjender. 40% af menneskene i de arabiske lande er yngre end 14 år. 15 mio. muslimer bor allerede i den europæiske union og over-aldringen i Europa er ubestridelig. Den muslimske trussel blev slået tilbage i Kastilien, Sydfrankrig og senest foran Wien. Men i dag er grænsen mellem Europa og den islamiske verden fuld af huller. Truslen mod Europa er en kendsgerning.

.....

Hvis Europa ikke meget snart tager afsked med en helt forfejlet migrationspolitik og visionen om et ”multikulturelt samfund” og en forfejlet tolerance i omgangen med vildt hetzende islamister, så vil de muldyr-stædige opråb om ”dialog” og ”tolerance” føre til helt uanede problemer og nye politisk motiverede religionskrige i vore byer.

Kilde www.diekriminalisten.at/

Farvel Sverige

Af Pat Condell

Det her er en video, som jeg helst var fri for at lave. Intet land i Europa har gjort mere for at tage drømmen om det multikulturelle mareridt til sig end Sverige, hvormed jeg mener, at intet andet land har været så imødekommende overfor muslimsk indvandring.

De nyheder, som slipper ud fra Sverige er mere og mere foruroligende. Så får vi at vide, at den svenske regering er så fast besluttet på at udrydde sin egen kultur, at den har ændret grundloven uden at spørge folket. Man behøver nu ikke længere at være svensk statsborger for at besætte vigtige og følsomme statslige embeder – inklusive embedet som statsadvokat, og ifølge grundloven har svenskerne nu pligt til tilpasse sig det multikulturelle samfund. Det er med andre ord grundlovsstridigt leve i overensstemmelse med svenske værdier i Sverige.

De mennesker, som styrer Sverige, synes at mene, at det er skamfuldt eller foragteligt at være svensk. Det synes jeg er meget underligt, for alle de svenskere, jeg har kendt, har haft al mulig grund til at være stolte over, hvem de er, og hvad deres land er – eller rettere:

var, og kan blive igen, hvis de nogen sinde kommer til fornuft.

Hvis nogen udenfor Sverige er nysgerig efter at vide, hvilket omdømme deres land har i resten af verden, kan jeg betro dem, at det har undergået betydelige ændringer i de seneste år. Mens Sverige tidligere blev anset for et af verdens fredeligste og mest kriminalitetsfrie og civiliserede lande, er Sverige nu officielt Europas voldtægtsland nummer et med dobbelt så mange voldtægter per indbygger som noget andet land og 20 gange flere end visse andre lande.

Hvad tror du, årsagen kan være til denne ændring i den svenske nationalkarakter? Det er jo det sidste sted i verden, nogen ville have forventet skulle blive ramt af en sådan epidemi af voldtægter. Det kan jo naturligvis ikke have noget at gøre med indvandrernes muslimske kultur, for det der intet dårligt, der har. Det er den kultur, som lærer unge mænd, at kvinder, som ikke er tildækket fra isse til tå, beder om at blive voldtaget. Ja, det er den kultur.

Så for den, som ikke er fordomsfuld eller racistisk, kan der kun være én forklaring, og den er, at der må være noget meget alvorligt galt med svenske mænd.

De burde måske søge psykiatrisk hjælp. Ærligt talt gutter, I har brug for det!

”Der er ingen voldtægtsmænd blandt indvandrerne i Sverige. Spørg blot en hvilken som helst journalist”

Man vil ikke høre noget om indvandrere som voldtægtsmænd i Sverige, for regeringen og pressen har i årevis konspireret og forbrudt sig imod det svenske folk for at holde det hen i uvidenhedens mørke – ikke blot om vinteren, men også om sommeren.

Svenske aviser får stor økonomisk støtte fra regeringen. Derfor censurerer journalister rutinemæssigt alle nyheder for at sikre sig, at indvandrere aldrig sættes i et dårligt lys, og at ikke-svenske forbrydere aldrig kan identificeres som sådanne. Det skaber den falske illusion, at der ikke findes voldtægtsmænd blandt indvandrere i Sverige.

Det er besynderligt, for i nabolandet Norge er indvandrerne stort set de eneste voldtægtsmænd. I følge Oslo Politi blev alle alvorligt voldtægter, som blev begået i byen over en periode på tre år – 41 i alt – begået af indvandrere fra Mellemøsten og Afrika, og de blev karakteriseret som stærkt voldelige. Det var dårligt nyt for norske kvinder. Men hvis du bor i Sverige, behøver du ikke at være bekymret, for der er ingen voldtægtsmænd blandt indvandrerne i Sverige. Spørg blot en hvilken som helst journalist.

For os, der ser tingene udefra – især efter de seneste begivenheder – er det svært at komme til anden konklusion, end at vi er vidner til tyveriet af et helt land. Det eneste, vi kan gøre, er at se til med forbavselse og rædsel.

Hvis jeg var bookmaker, ville jeg ikke

længere vædde om, hvorvidt Sverige bliver den første islamiske republik i Europa. Nu er det blot et spørgsmål om hvornår.

Og hvis nogen stadig tror på, at denne multikulturelle løgn er andet end en anden benævnelse for bevist islamisering, så bør man vide, at på trods af Sveriges store appetit efter muslimer, flere muslimer og endnu flere muslimer, så har intet andet land deporteret så mange kristne irakere tilbage til Irak, så de kan blive slået som julekalkuner for den forbrydelse ikke at være muslimer, - for i Sverige er det kun muslimer, der nyder menneskerettigheder i fuldt omfang. Der er derfor heller ingen grund til at være overrasket over, at Sverige går forrest, når det gælder politisk korrekt antisemitisme i Europa, og det er ikke længere sikkert for jøder at opholde sig i Sverige.

Tillykke Sverige!

Her dobbelt op. Voldtægter og antisemitisme. Der gøres virkelig noget for at skabe et omdømme i midnatssolens land – eller er det halvmånens land.

Da det kom frem tidligere i år, at jøder, som har boet i Malmø i generationer, nu bliver jaget ud af – gæt hvem – muslimske indvandrere, vaskede byens borgmester - i lighed med Pontius Pilatus - sine hænder ved på det skammeligste at beskyldte den israelske regering for at være skyldig i sin egen moralske usselhed. Han sagde, at jøder i Sverige skulle tage afstand fra Israels politik, hvis de ville undgå at blive angrebet. Sådant fungerer tingene i dagens Sverige: for at undgå at fornærme de kriminelle er det nemmest at bebrejde ofrene. I dette tilfælde tilpasser man sig den muslimske terrorholdning gående ud på, at alle jøder er soldater for Israel.

Det er imidlertid et ubekvemt faktum, at koranen pålægger muslimer at hade jøder, fordi de er jøder; ikke på grund af Palæstina; den nævner ikke palæstinenserne. Om selv om Israel forsvandt i morgen, ville jøder i Sverige og i hele Europa stadig blive forfulgt af hadefulde muslimske indvandrere, fordi de er jøder og ikke af nogen anden årsag. Os så ville alle de flerkulturelle dhimmier i mellemtiden finde på nye undskyldninger for at se den anden vej.

Lykkeligvis for jøderne, så har de erfaring i at blive forfulgt, og de har ret brede skuldre. Det er de nødt til at have for at kunne bære rundt på alle de Nobel-priser, de modtager. Statistisk set har en jøde flere tusinde gange større chancer for at vinde en Nobel-pris, end en muslim har. Og det kan der jo kun være én årsag til – ikke sandt! Nemlig – islamofobi.

Det er helt åbenbart, at Nobel-pris komitéen må have en irrationel fordom imod religiøst betinget dumhed. Den har helt bestemt brug for undervisning i kulturel indsigt og følsomhed. Måske kunne den svenske regering gribe ind

og gøre et moralsk standpunkt gyldigt. Den kunne udvise Nobel-komitéen fra landet og bede den rejse til Tel Aviv, hvor den hører hjemme. Det ville ganske vist fornædte og vanære Sverige og genere hele den frie verden, hvis de gjorde det. Men de gør det jo allerede! Så hvad er forskellen?

Fred være med jer - skønt det er svært at sige.

Kilde: Youtube. Afskrevet og oversat af Harry Vinter

Patrick Condell (født 23. november 1949) er engelsk stand-up komiker og internet-personlighed. Han vandt en Time Out Comedy Award i 1991 og har desuden været regelmæssig panel-deltager på BBC radio.

Siden 2007 har han med jævne mellemrum lagt en række hjemmeproducerede videoer ud på diverse websteder, såsom Youtube, i hvilke han tager religion under knivskarp humoristisk behandling. Disse videoer er blevet set af adskillige millioner mennesker og har gjort ham til et kendt internet-fænomen.

Condell er - mildt sagt - kritisk over for al religion, og hans videoer anses af mange for at være stærkt kontroversielle. Således har han modtaget adskillige dødstrusler, og i oktober 2008 blev hans video "Welcome to Saudi Britain" censureret af Youtube. Efter pres fra brugere, hvoraf nogle i protest lagde videoen ud på egne brugerprofiler, blev censuren dog ophævet.

Kilde: Wikipedia

Hvem skal betale regningen?

Regeringen vil øge indvandringen. Nicolai Sennels gennemgår hvad det kommer til at koste og spørger, hvem der skal betale.

Af Nicolai Sennels

Som bekendt vil Danmarks regering lempe udlændingepolitikken modsat tendensen i resten af Europa.

S-R-SF regeringen vil fjerne pointsystemet, som skulle sikre, at kun kvalificerede og integrerbare udlændinge kan komme til landet. Derudover vil de gøre det mere økonomisk attraktivt at indvandre til Danmark ved at fjerne starthjælpen og kontanthjælpsloftet.

Alt i alt kan danskerne se frem til mange flere indvandrere i deres nabolag og i deres børns skoler og institutioner. De menneskelige og samfundsmæssige omkostninger ved den forlængst forfejlede multikultur er tydelig for de fleste.

Men i disse krisetider er det også vigtigt at vide, hvilke økonomiske omkostninger, kædeindvandring af familiesammenføringer kan føre med sig.

Prisen på indvandring fra mindre udviklede lande

Indvandrere fra mindre udviklede lande koster ifølge Cepos 29.600 kr. årligt, netto. Det beløber sig på to mio. kr., hvis ellers indvandrerens er i landet i 67 år.

Det skyldes den relativt høje arbejdsløshed og et forhøjet behov for sociale ydelser. Deres efterkommere, de såkaldte 2. generationsindvandrere, som jo er født og opvokset i Danmark, er overraskende nok ikke meget "billigere".

De koster nemlig hele 29.000 kr. årligt, netto. Fortsætter denne udvikling, vil det tage 49 generationer, inden denne gruppe indvandrere ikke koster staten penge.

Cepos' tal bekræftes af Nationalbanken, som har udregnet at 5.000 indvandrere fra ikke-udviklede lande belaster statens

budget med knap 10 mia. kr. - altså to mio. kr. pr. indvandrer.

Ovenstående udgifter er beregnet efter VKO indførte den lavere starthjælp til indvandrere, samt kontanthjælpsloftet.

Dertil kommer de øgede udgifter til politi, fængsler, specialundervisning i skolen, psykiatri og sundhed osv. Danmark har 131 pladser i ungdomsfængsler. 70 procent af disse er besat af unge med anden etnisk baggrund. Hver plads koster ca. 2 mio. kr. årligt.

Der findes ingen troværdige beregninger på, hvad en ungdomskriminel samlet koster det danske samfund. Men i Østrig, hvis velfærdssamfund ligner det danske, har man bedt den verdenskendte kriminolog og Cambridge-professor Friedrich Lösel om at regne samtlige udgifter til behandling og terapi, retssystemet osv. sammen, og konklusionen var: 7.5 mio. kr.

Danmark vil selvfølgelig også tiltrække flere flygtninge, når det bliver nemmere for dem at blive sammenført med deres familier og få høje sociale ydelser.

Ifølge det nu hedengangne integrationsministerium koster en flygtning 250.000 kr. årligt, mens vedkommendes sag behandles i Danmark.

Til sammenligning koster det ifølge FN 250 kr. årligt at give flygtninge sikkerhed, mad, husly, lægehjælp og i mange tilfælde skolehjælp, hvis de befinder sig i nærområdet (hvor de forstår sproget og kulturen, og let kan vende hjem fra, når der igen bliver fred i hjemlandet). Vi kan altså hjælpe tusind flygtninge i nærområdet, for hver vi hjælper her.

Dertil kommer udgifterne til sundhed. Indvandrere belaster systemet uforholdsmæssigt meget, hvilket i høj grad skyldes fætter-kusineægteskaber. BT kunne for nogle år tilbage fortælle, at "Indvandreres indavl koster millioner".

Det skyldes den forhøjede risiko for alvorlige medfødte handicap og sygdomme, lavere intelligens og retardering samt psykiatriske problematikker. Lars Aslan Rasmussen (S) er en af de få modige politikere, som har turdet tage emnet op.

Han siger at "De mange handicappede børn er et klart bevis på, at der er fætterkusine ægteskaber i indvandrerfamilierne." Andelen af indavl for Pakistan, Tyrkiet og den arabiske verden, hvorfra en meget stor del af indvandrerne kommer fra, er henholdsvis 70, 25 og 45 procent.

Omfattende socialt arbejde

Integrationsindsatsen koster også, og det er stadigvæk diskutabelt, hvor stor effekten er. F.eks. bruger Københavns Kommune 220 millioner kr. årligt på socialt arbejde alene i det indvandrer-tunge Nørrebro.

Alligevel vokser problemerne med indvandrerbander og parallelsamfund. Seneste analyse viste, at de københavnske indvandrerbander får tilført 700 nye indvandrermedlemmer årligt.

Det betyder også større udgifter til politi og fængsler, for slet ikke at nævne de mange udgifter til forsikringer, offerbehandling, overvågningsudstyr osv.

Dette gælder også udgifter til rådgivning af unge indvandrere, som søger

hjælp mod tvangsægteskaber, familiekontrol og æresvold. Dertil kommer udgifter til kvindekrisecentre, hvor op til 70 procent af henvendelserne kommer fra indvandrerkvinder.

Der er også noget der tyder på, at indvandrere ikke føler den samme loyalitet overfor den danske stat som etniske danskere. En undersøgelse i Høje Taastrup på Sjælland viste, at 75 procent af det sociale bedrageri bliver begået af folk med indvandrerbaggrund.

Førtidspensioner er også en tung post. Antallet af indvandrere på førtidspension er tredoblede fra 1998 til 2008.

En tredjedel af budgettet i den danske folkeskole går til specialundervisning, og det går ud over normalundervisningen. En meget stor del af disse udgifter går til indvandrerlever, som af forskellige grunde har sværere ved at følge med i undervisningen.

64 procent af alle skolebørn med arabisk baggrund, er funktionelle analfabeter efter ni år i den danske folkeskole. Samme tendens ses i fag som matematik og naturvidenskab.

I Aarhus taler kun én procent af de treårige indvandrerbørn et alderssvarende dansk. Når det kommer til indvandrerbørn i skolestartsalderen, taler kun hver femte et alderssvarende dansk.

Mange af disse børn får behov for specialundervisning senere hen, og får svært ved at tage en uddannelse og fungere på vores ofte informationstunge arbejdspladser.

Sundhedsvæsnet og psykiatrien vil også belastes yderligere. En undersøgelse af sygdomme blandt indvandrere viser, at op til fire gange så mange af dem har kroniske lidelser, end hos danskerne.

Samme tendens viser sig, når det gælder sukkersyge, angst og depression. Mere end 40 procent af patienterne på Dan-

marks største retspsykiatriske afdeling har anden etnisk baggrund.

Boligpriserne påvirkes også negativt, når der kommer flere etniske naboer.

Rådgivning og frivillige tilbud til både indvandrere og deres børn har forlængst spillet fallit, og der er god grund til at tvivle på, hvorvidt godmenneskene på venstrefløjen har hjerte til at sætte hårdt mod hårdt.

Regeringen vil lempe udlændingepolitikken. Hvem betaler?

Regningen ender hos skatteyderne

Der er ingen andre end os danske skatteydere til at betale alle disse ting. Det kommer til at ramme staten og kommunernes budgetter. Samtidigt bliver det sværere at sænke skatter og afgifter, hvilket går ud over vores konkurrenceevne.

Udover den økonomiske belastning vil flere og stærkere parallelsamfund tage stadigt større bider af vores byer, og der kommer flere indvandrere i vores børns institutioner og skoler, hvilket påvirker deres indlæring negativt.

Hvordan vil regeringen finansiere den øgede indvandring?

Desværre har hverken regeringen eller Enhedslisten fremlagt nogle troværdige bud på, hvordan de vil få disse mange indvandrere i arbejde.

Heller ikke, hvordan de vil sætte ind mod den udbredte sharia-lovgivning, kvindeundertrykkelse og voldelig fanatisme, som er blevet en del af vores danske samfund.

Bud på en løsning

Løsningen er enkel: Vi skal have et pointsystem, som sikrer, at Danmark kun modtager indvandrere, som kan integreres. Asylansøgere skal bo i sikkerhed i nærområdet, mens deres sag behandles.

Derudover skal det selvfølgelig gøres så besværligt og økonomisk urentabelt for indvandrere, som ikke kan eller vil integrere sig, at betalt genetablering i hjemlandet (repatrieringsydelse) er det eneste tiltrækkende valg.

Endelig skal demokratiske myndigheders knusende magt sættes kompromisløst ind mod enhver form for lovløshed og kriminalitet i de parallelsamfund, der i stadigt højere grad minder om danske Gaza-striber med deres høje børnetal, lave uddannelses- og indkomstniveau, religiøse fanatisme og voldelige indstilling overfor det omgivende samfunds ikke-islamiske autoriteter.

EUs vigtigste opgave må være at beskytte sine borgere og vores europæiske samfund, og effektiv sikring mod illegal indvandring ved unionens grænser må derfor have førsteprioritet.

Når det kommer til den ulovlige og dybt samfundsskadelige illegale indvandring bør vi skele til Hollands eksempel, hvor denne form for kriminalitet snart kan straffes med 30.000 kr. i bøde og fængsel i op til fire år.

Indvandring og økonomi hører sammen. Det får regeringen og dens vælgere snart at sande.

Denne artikel blev oprindeligt trykt i Sappho

Danmark rundt

Generøse København

En sigøjnerfamilie, som bl.a. omfatter voldtægtsforbrydere og bankrøvere, har på fire år kostet Københavns Kommune 74 mill. kr. Der er bl.a. udbetalt kon-tanthjælp, som forudsætter rådighed for arbejdsmarkedet, til familiemedlemmer, som sad i fængsel. Andre har kørt i taxa for 30.000 kr. på kommunens regning, - skønt familien ejer en stor Mercedes. Den ene hånd i forvaltningen ved ikke, hvad den anden gør..

Kilde: Ekstra-Bladet 23/11 2011

10-årig pige voldtaget

I den jyske landsby Gullestrup truede en ung mand med en kniv en 10-årig pige og hendes 9-årige veninde til at følge med. Han begik derpå fuldbyrdet vold-tægt imod den 10-årige, mens veninden slap væk. Forbryderen viste sig at være en somalier, som netop havde været på opdragelsesrejse til hjemlandet.

Kilde: Jyllands-Posten 26/11 2011

Muslimsk opdragelse

En far er tiltalt for vold gennem otte år mod sine to børn og sin hustru. De blev slået med bælt og kæppe. Under et ophold i Syrien i 2009 lod faren flere gange sin bror hænge de to børn op i kæder fra loftet. Fra de var små fik børnene jævnlige lussinger og datteren blev slået med et bælte med nitter. Manden blev idømt 6 måneders fængsel og efterfølgende udvisning. Hans påstand om, at børnene har brug for ham, blev afvist.

Kilde: EkstraBladet 8/11 2011

Homoseksuelle vielser

Regeringen vil pålægge folkekirken at vie homoseksuelle. "Men hvad med andre trossamfund?", spørger Ateistisk Selskab i en pressemeddelelse; "Der

findes omkring 120 godkendte trossamfund i Danmark. Med en godkendelse følger blandt andet bemyndigelse til at udføre vielser. Denne ret bør følge med tiden, så det pålægges det enkelte trossamfund at vie homoseksuelle par." Imamerne skal anstændigvis også vie homoseksuelle.

Kilde: Ateistisk Selskab 24/11 2011

Ingen børnegudstjeneste til jul

Børnehuset i Lillerød har besluttet sig for at melde afbud til årets børnegudstjeneste i Lillerød Kirke, fordi nogle muhamedanske forældre har frabedt sig deres børns deltagelse. Præsten i Lillerød har i et lokalt læserbrev kritiseret beslutningen, som han mener modvirker integration. "Man kan ikke integrere ind i ingenting. Men det er netop, hvad vi risikerer som med nævnte børnehaver: Ingenting. Det er ikke respekt for muslimer, men despekt for egen historie", skriver præsten.

Kilde: SN 21/11 2011

Aalborg: Overfaldet af somaliere

Fem-otte mørklødede mænd overfaldt en mand, som var på vej hjem fra en bytur, og krævede hans pung udleveret. De slog ham ned, en af dem tildelte ham et slag i hovedet, så han falder sammen, hvorpå de sparkede ham i hovedet. De fik ikke mandens pung, som var i hans jakkelomme, og løb fra stedet med hans nøgler. Den stærkt forslåede mand blev kørt til Aalborg Traumecenter. Politiet

oplyser, at tilsvarende overfald er blevet hyppige i Aalborg.

Kilde: EkstraBladet 23/10 2011

Røverier på Vesterbro i København

Røveriske overfald er blevet hyppige på Vesterbro. Lokalavisen Vesterbro rapporterede 20/10 om 5 overfald. Føljetonen fortsatte i de efterfølgende uger. Det fører for vidt at beskrive alle de rapporterede overfald. En fællesnævner er, at de næsten alle er begået af personer "af anden etnisk herkomst end dansk".

Kilde: Lokalavisen Vesterbro

Røveri mod multi-kulti-mand

En "anti-racist" ved navn Mikael Lemberg, som bl.a. har oprettet facebook-gruppen "Dansk Frisind" fik sit frisind sat på prøve, da han blev berøvet sin nye Iphone i et S-tog ved Nørreport Station. Efterfølgende har han sporet den til Nørrebro og Tingbjerg. På facebook beder han om hjælp til at finde Iphonen, som der er blevet ringet til både Spanien og Marokko med. Sidste melding var, at telefonen var på Nørrebro.

Kilde: Uriasposten 7/11 2011

Fætter-kusine-ægteskaber

Det er velkendt, at ægteskab mellem nært beslægtede medfører flere misdannede og svagt begavede børn. Indvandreres fætter-kusine ægteskaber har du tydelig indvirkning på statistikken over udviklingshæmmede i Danmark. På Engskolen, Fensmarkskolen og Frederiksgårds Skole, der er skoler for udviklingshæmmede og lettere mentalt retarderede børn, er seks ud af ti børn to-sprogede.

Kilde: avisen.dk 21/11 2011

Jorden rundt

Henrettelser i Saudi Arabien

Saudi Arabien har indtil nu henrettet 69 fanger i år. 140 sidder på dødsgangen og afventer henrettelse.

Kilde: Ekstra Bladet 23/11 2011

Politiker uønsket i Egypten

Raymond de Roon fra Frihedspartiet i Holland blev nægtet visum til Egypten på grund af "racisme", hvorefter rejsen blev aflyst for hele parlamentets udenrigskomiteé. "De kan ikke lide, at jeg kaldte fordrivelsen af 95.000 kristne siden marts 2011 for etnisk udrensning", sagde de Roon og fortsatte: "De kunne jo have benyttet lejligheden til at vise, at jeg tog fejl."

Kilde: Dutch News 12/11 2011

Mindreårige sex-slaver i England

I de seneste år er der blevet afsløret muslimske bander, som ved hjælp af smiger, trusler og vold har fået magt over mindreårige engelske piger, som de derpå har udnyttet som sexslaver. Pigerne er blevet cirkuleret og udnyttet af mænd i alle aldre i de muslimske samfund. Politisk korrekthed og konfliktskyhed har afholdt myndighederne fra at gribe ind, men nu er der endelig faldet dom i nogle sager. Senest har børneminister Tim Loughton fremlagt en national handlingsplan til beskyttelse af piger imod seksuel udnyttelse.

Kilde: Daily Mail 21/11 2011

Bruxelles bliver muslimsk

Muslimere udgør nu 25% af indbyggerne i Bruxelles. Det viser en opgørelse lavet af Det Katolske Universitet i Louvain. Udviklingen ses tydeligt i form af moskeer og tilhyllede kvinder.

Kilde: Eurasiareview 18/11 2011

Cikeusik i Indonesien: Muslimere lader stokkeslag og sten regne nedover de "vantro". De bliver ved, lang tid efter at ofrene er døde.

Tempel og buddha smadret

Der blev ikke taget hensyn til buddhisters følelser, da Malaysias muslimske regering smadrede et tempel og den tilhørende store buddha-statue. På billedet nedenfor, som er fra YouTube, er en forgyldt Buddha ved at blive savet op.

"These stupid people are destroying their own asian culture and history, in order to replace it with a primitive arab culture from the desert," skrev en besøgende på YouTube rammende. (Disse tåber ødelægger deres egen asiatiske kultur og historie for at erstatte den med en primitiv arabisk kultur fra ørkenen).

Indonesien: Dom over voldsoffer

Den 6. februar gik hundredvis af muslimer til angreb på 21 medlemmer af den fredelige muslimske Ahmadiyya-sekt, som holdt gudstjeneste i et hus i Cikeusik. 3 blev banket ihjel, mens andre undslap hårdt sårede. Den 28/7 blev 12 af morderne idømt mellem 3 og 6 måneders fængsel. En af de hårdt sårede, som overlevede, blev idømt 9 måneders fængsel for at have forberedt sig på angrebet ved at samle stokke til at forsvare sig med.

Kilde: Ranwah Times 4/8 2011

Tvangsægteskaber i Tyskland

En undersøgelse, som er foretaget på vegne af Familienministeriet, viser, at næsten halvdelen af kvinder, som bliver tvangsgift, er tyske statsborgere. Næsten alle er fra indvandrerfamilier, og mere end 80% er muslimer. Mere end 70% bliver udsat for trusler for at tvinge dem ind i ægteskaber, de ikke ønsker.

Kilde: The Local. 9/11 2011

Nøgtern socialdemokrat

Tro på, at bedre sociale forhold vil få ekstremisme til at forsvinde betyder fuld "fart frem mod katastrofen".

Afdelingsleder i den socialdemokratiske Friedrich-Ebert-Stiftung, Johannes Kandel, tager i et usædvanligt interview med det tyske ugemagasin *Focus* 33/2011 under overskriften "Vi har Djihadens børn i vort eget land" bladet fra munden og kritiserer sit partis behandling af Thilo Sarrazin samt dets naive omgang med islamismen i Tyskland. Baggrunden for interviewet er, at Johannes Kandel netop har skrevet en bog med titlen "Islamisme i Tyskland: Mellem unødigt panik og naivitet".

Friedrich-Ebert-Stiftung, der er opkaldt efter Tysklands første socialdemokratiske præsident, Friedrich Ebert (1919-1925), har tætte forbindelser til det tyske socialdemokrati, SPD, men stiftelsen er officielt uafhængig.

Friedrich-Ebert-Stiftung, der har projekter kørende i over hundrede lande, arbejder blandt andet for udbredelse af demokrati og oplysning samt for muliggørelse af uddannelse og tildeling af stipendier til unge fra mindre bemidlede familier. Stiftelsen arbejder også med politisk research, driver biblioteker samt fører SPDs og arbejderbevægelsens arkiver.

Johannes Kandel fremfører i interviewet, at det var et fejlgreb, at SPD straks efter udgivelsen af Sarrazins bog "Deutschland schafft sich ab", tilsluttede sig den offentlige fordømmelse af manden. Ifølge Kandel er SPD på ingen måde et så enigt parti i integrations-spørgsmål, som partiledelsen giver indtryk af. På de lavere niveauer (i lokalbestyrelser, hos lokalforeningsformænd, byrådsmedlemmer og menige medlemmer) hersker der langt fra enighed om, hvordan SPDs udlændingepolitik bør se ud! Især ældre socialdemokrater er dybt skeptiske over for partiledelsens multi-kulti-ideologi. Den islamkritiske linje materialiseres på fornemste vis i SPDs grand old man, Helmut Schmidt (forbundskansler 1974-1982).

Johannes Kandel støtter i interviewet en SPD-områdeborgmester i Berlin, der har iværksat en "hård" linje over for

Johannes Kandel

integrationsu villige udlændinge blandt andet ved at annullere visse sociale ydelser i tilfælde, hvor integrationen modvirkes.

På befriende vis giver Kandel i interviewet udtryk for, at han ikke er enig i de politisk korrektes udlægning, at "islam overhovedet ikke har noget med islamisme at gøre – og at det ene er en religion og det andet en ideologi", for som han siger, derved ses der bort fra, at islamisterne igen og igen påberåber sig koranen som deres religiøse og politiske doktrin. Som Kandel ser det, giver islam i sin nuværende form til stadighed anledning til at stille spørgsmålet, om islam overhovedet er i stand til i ord og i handling at adskille stat og religion. Kan islam overhovedet acceptere, at der i en pluralistisk stat findes sideordnede religioner med islam?

Kandel medgiver, at det de senere år har overrasket ham, hvor stærkt de konservative-ortodokse udlægninger af islam står ikke kun i de muslimske lande, men også i Europa. Det er Kandels opfattelse, at en revision af islam i Europa hen imod en mere moderat og spiselig udgave, den såkaldte euro-islam, af de fleste muslimer i Europa anses som et anslag imod deres religion og kultur.

Bekymret angiver Kandel i interviewet, at empiriske undersøgelser har vist, at 40 procent af de fire millioner muslimer i Tyskland anser sig for at være religiøst

konservativt indstillet, altså mere eller mindre fundamentalistisk. En sådan indstilling præger naturligvis synet på andre religioner, der anses for mindre værdige, hvilket følgelig – igen helt i overensstemmelse med koranens bud – iblandt muslimer medfører en mental opdeling mellem dem og os, mellem islam-tro og vantro.

Ifølge undersøgelser er omkring 30 procent af unge muslimer i Tyskland modtagelig for religiøs voldsagitation. For alle muslimer i Tyskland er tallet ca. 14 procent. Ifølge Kandel vil udviklingen snarere skærpes end bedres. At islamistiske grupperinger har så stort et rekrutteringsgrundlag i Tyskland burde naturligvis give anledning til dyb bekymring hos den politiske kaste, men debatten er stort set fraværende i medierne.

Salafisterne, som vi på det seneste også for alvor har stiftet bekendtskab med i Danmark, er ligeledes på fremmarch i Tyskland. De praktiserer en dogmatisk udlægning af islam, der orienterer sig efter, hvordan religionen blev praktiseret på Muhammeds tid. Selv en stor del af konvertitterne tilslutter sig disse radikale miljøer.

Kandel advarer mod den gængse fejlagtige konklusion, som også i Tyskland er god latin på bjerget hos den politiske korrektheds apologeter, nemlig at alene gennem bedre sociale forhold vil den muslimske ekstremisme forsvinde. Fuld fart frem mod katastrofen!

Johannes Kandel slutter interviewet af med at nævne den massive radikale, islamistiske tilstedeværelse på internettet, som, han mener, finansieres af saudiarabiske kilder. Kandel har ikke anden løsning på problemet end, at saglige alternative platforme skal oprettes, hvorigennem almindelige muslimer kan søge objektive informationer. Men hvorfor ikke erkende, hr. Kandel, at den eneste rigtige løsning hedder repatriering af alle ikke-assimilerbare?

Søren Jensen

UDSYN

TONEN I DEBATTEN

Er det tonen i debatten, der er årsagen til den manglende integration af muslimer i Danmark? UDSYN har undersøgt, hvordan muslimer og ikke-muslimer lever med hinanden i andre lande.

Det har igennem mange år fra flere sider været hævdet, at den påståede ”hårde tone i debatten” er årsag til den dårlige integration af muslimske indvandrere i Danmark. Således hævdede den nyudnævnte social- og integrationsminister, socialdemokraten Karen Hækkerup, i en udtalelse til Jyllands-Posten d. 7/11 2011, at det er de seneste ti års udlændingebat, der er årsag til, at muslimske familier underkaster deres unge streng social kontrol.

”Den der dem og os-retorik har haft en negativ indvirkning. Den har skubbet folk derover, hvor de kigger indad mod deres egne værdier”, mener hun.

Vi har sat os for at finde ud af, om forholdet mellem muslimer og ikke-muslimer er fredfyldt og harmonisk i lande, hvor man ikke har det ringeste kendskab til den påståede ”hårde debat” i Danmark.

Det siger sig selv, at man kan finde eksempler på problemer, hvis man undersøger forholdene over en lang årrække. Vi har derfor valgt at se på begivenheder og episoder, som har fundet sted indenfor de allerseneste måneder, og vi har bestræbt os på udelukke enkeltstående episoder, som ikke er udtryk for de generelle forhold.

Egypten

Vi begynder vor odysse i Egypten, som netop siges at have gennemlevet et ”forår” efter diktatoren Mubarraks fald.

Egypten:

Bortført, tvangsomvendt til islam, tvangsgift med muslimske mænd og voldtaget.

14-årige Nancy og 16-årige Christine forsvandt den 12. juni, da de var på vej til kirke i Alexandria, Egypten. Senere dukkede de op iført burkaer og forklarede, at to muslimske brødre sidst i 20'erne havde bortført dem, og at de frivilligt havde konverteret til islam. Bortførelse og tvangsomvendelse af kristne piger finder sted i hele den muslimske verden og er den vigtigste årsag til de kristne samfunds forsvinden. Der er tale om langsomme folkedrab.

Sådan er det også i Egypten, hvor hundredvis af kristne piger hvert år bliver bortført, tvangsomvendt til islam og tvangsgift med muslimer. Det er en forbrydelse, som har fundet sted i årtier, hvorfor den næppe kan være forårsaget af debatklimate i Danmark. Politiet gør intet for at befri de bortførte, men udsætter tvært imod oftest pigernes forældre for repressalier, hvis de klager.

Omvendt udløser det mindste rygte om en forbindelse mellem en kristen mand og en muslimsk kvinde blodige overfald på de kristne samfund, som holdes ansvarlige for et sådant brud på islams racistiske love.

Kilde: persecution.org/outofegypt/category/girl-abducted

Egypten har det største kristne mindretal i den muslimske verden. De kristne koptere, som er landets oprindelige indbyggere - efterkommere af dem, som byggede pyramiderne, udgør omkring 10 pct. af Egyptens ca. 85 mill. Indbyggere.

Selv hvis vi en stund ser bort fra de mange pigebortførelser, er der langt fra et fredeligt og harmonisk forhold mellem Egyptens muslimske flertal og det kristne mindretal. Vi opremser en række eksempler fra det forløbne år.

Den 1. januar 2011 blev 23 kristne dræbt af en bombe udenfor en kirke i Alexandria. 97 blev såret. Den 4. marts angreb muslimer en kirke i Atfih syd for Cairo og brændte den ned. Det fik kristne til at demonstrere i protest, hvorefter de blev angrebet af muslimer, som raserede og afbrændte kristne hjem og forretninger. 12 mistede livet. I maj gik muslimer til angreb på kirkegængere i Cairo og dræbte 12. Den 9. oktober demonstrerede kristne i Cairo for genopbygning af de nedbrændte kirker. De blev angrebet af militæret og 26 blev dræbt og mange hundrede såret. Den 16. oktober opmuntrede lærere på en skole i Mallawi de muslimske studerende til at "gøre noget ved" en kristen elev, fordi han bar en halskæde med et kors. Den kristne elev blev mishandlet og dræbt. Opremsningen af mord og overgreb kunne fortsætte. Fælles for dem alle er, at ingen er blevet dømt for forbrydelserne.

Egyptens tidligere regering udtrykte stor forargelse over de såkaldte Muhammed-tegninger. Men det er næppe sandsynligt, at den påståede hårde tone i debatten i Danmark er årsag til de blodige overgreb imod de kristne i Egypten. De har nemlig stået på med jævne mellemrum siden landet blev invaderet af muslimske arabere i år 639.

Det skal tilføjes, at næsten 100.000 kristne er flygtet fra Egypten siden det såkaldte "arabiske forår" begyndte i marts 2011.

Kilde: <http://thecopticnews.net>

Jomfru Marias Kirken i Imbada, Cairo står i flammer. Maj 2011.

Nigeria

Vi bevæger os i sydvestlig retning og tager et kikk på situationen i Nigeria, som er Afrikas folkerigeste land med omkring 145 mill. indbyggere. Kristne og muslimer udgør hver ca. 49% af befolkningen. Ca. 2 pct. dyrker forskellige lokale religioner.

Mens der er relativt fredeligt i den sydlige del af Nigeria, som overvejende bebos af kristne, så er der ingen fred og fordragelighed i den nordlige del af landet, som er domineret af muslimer.

Konflikten i nord skyldes først og fremmest en meget voldelig muslimsk sekt, Boko Haram, som i årevis har terroriseret deres kristne medborgere.

Boko Haram betyder "uddannelse er syndigt", og sektens mål er ofte netop skoler og alt, hvad der har med viden at gøre.

I august 2011 angreb Boko Haram FN's hovedkvarter i hovedstaden Abuja. 23 blev dræbt og 81 såret.

Men Boko Haram er langt fra skyldig i alle voldshandlinger i Nigeria. Hadet og mistroen mellem ikke blot muslimer og kristne, men også imellem forskellige etniske grupper, er permanent og slår ofte ud i vold.

Da en kristen kandidat vandt præsidentvalget i april 2011, gik muslimer i de

Blodtørstige muslimer i det nordlige Nigeria jager kristne, efter at den kristne kandidat har vundet præsidentvalget.

Resterne af Ishaya Kadah, pastor i Boto i det nordlige Nigeria. Hans kone blev fundet i samme tilstand.

muslimsk dominerede områder over en bred front til angreb på alle kristne. 288 kirker blev brændt ned og hundredvis af kristne blev slagtet - ofte brændt levende.

Internationale observatører betegner valget som det mest fair, der hidtil er blevet afholdt i Nigeria.

Situationen i andre afrikanske lande, der grænser op til muslimsk dominerede områder, er tilsvarende. Der er intet, der tyder på, at den såkaldte hårde tone i debatten i Danmark har noget som helst med volden i Afrika at gøre.

Kilder: www.u-landsnyt.dk

New York times 19/11 2011

Indien

Lad os så foretage et spring østpå og se, hvordan forholdet er mellem muslimer og hinduer i Indien.

Muslimernes hellige krig mod det hinduistiske Indien begyndte omkring år 800 og anses af historikere for det blodigste folkedrab i historien. Mens muslimer tilskriver kristne og jøder menneskelige egenskaber, fordi de er "bogens folk", så anses hinduer for regulære undermennesker, og muslimske erobre har behandlet dem derefter. Det anslås at antallet af hinduer faldt med 80 mill. imellem år 1000 og 1500.

I 1947 blev Indien opdelt i muslimske Pakistan og Bangla Desh og det overvejende hinduistiske Indien. Forfølgelsen af hinduer fortsætter i alle tre lande.

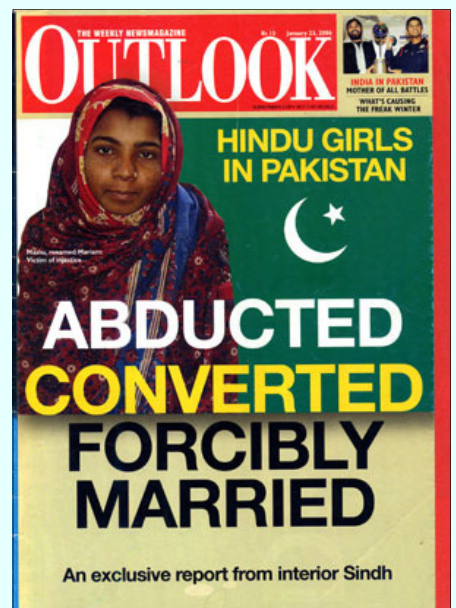
Muslimer i Bangla Desh besluttede sig for at myrde den første hindu, de mødte efter fredagsbønnen. Det blev Vimal Patak, som forgæves bad for sit liv. Hans mordere råbte "Allah er stor", mens de pryglede ham ihjel.

Det største problem for hinduer (og kristne og andre religiøse minoriteter) er, at mange piger hver eneste dag bliver bortført af muslimer, tvangsomvendt, tvangsgift og voldtaget. I Pakistan og Bangla Desh er pigerne og deres familier hjælpeløse. Politiet støtter bortførerne. I Indien bliver de bortførte piger ofte holdt skjult i de store muslimske lokalsamfund.

Det er vel nærmest overflødigt at nævne, at disse overgreb ikke har nogen som helst forbindelse med den påståede hårde tone i debatten i Danmark.

Kilder.: IndiaToday 30/5 2011

www.faithfreedom.org

Thailand

Vi bevæger os lidt længere mod øst til ferieparadiset Thailand. Thailænderne er buddhister, venlige og gæstfrie, men den sydlige del af landet huser en del muslimer, og de er ikke spor venlige. De vil have indført kvindeundertrykkelse og islamiske love og fører hellig krig imod deres buddhistiske naboer. Buddhisternes venlige tone hjælper dem ikke. De er ”vantro”, og de skal dø!

Den muslimske terror i Thailand vokse- de i styrke for omkring 8 år siden. Siden har den kostet mere end 4000 menne- sker livet.

Kilde: islamicinquisition.com 8/1 2011

Indonesien

Vi bevæger os mod sydøst til landet med den største muslimske befolkning. Af landets cirka 250 mill. indbyggere er næsten 88 pct. muslimer, 8 pct. er kristne, og resten er hinduer eller buddhister. Den muslimske majoritet er hverken tolerant eller hensynsfuld overfor de religiøse mindretal. Tvært imod.

På billederne til højre ses dels det bud- dhistiske tempel Tri Ratna, som i okto- ber 2011 blev tvunget til at fjerne sin buddha-figur fra taget, dels en kirke i Poso, som blev brændt ned i august 2011.

Kilder: Jakarta Post 13/11 2011
The Telegraph 23/8 2011

Danmark

Tilbage i Danmark kan vi konstatere, at forholdet mellem muslimer og ikke- muslimer ikke er bedre i andre dele af verden end i Danmark.

Vi begyndte artiklen med at nævne Ka- ren Hækkerups forbavelse over den strenge kontrol, som udøves over unge muslimer - inklusive drengene.

Når de unge er underkastet en så streng

kontrol, kan de såkaldt utilpassede un- ges handling ikke være helt tilfældige. De må være godkendt og måske endda opmuntret fra højere sted.

Denne antagelse bestyrkes bl.a. af nyli- ge udtalelser fra en tidligere ildsjæl i Multikulturel Forening, som i 2008 op- dagede, at urolighederne i Gellerup- parken blev styret fra beboerhuset, hvor forældre til ballademagerne sad sam- men med to imamer og styrede slagets gang. (Kristeligt Dagblad 9/11 2011).

Muslimer opretholder en skarp ”dem og os-adskillelse. De deler ikke Karen Hækkerups integrationsdrømme. En kristen dansker skal ikke komme nær ”deres” piger, for så...

Islam kender ikke til skelnen mellem civile og soldater. Pligten til hellig krig påhviler alle. Stenkast mod politi og brandbiler er blot forøvelser til det store opgør.

HV

En europæisk helt: János Hunyadi

János Hunyadi - eller John Hunyadi, som han almindeligvis kaldes i Vesteuropa - er også kendt som Den Hvide Ridder af Valakiet.

Han blev født i 1407 og startede tidligt en militær karriere, som skulle gøre han til en af europæisk histories største strategiske genier. Det var evner, som han brugte livet igennem i kamp imod de muslimske hære, som uophørligt trængte sig op igennem Balkan for at underlægge sig det kristne Europa.

Kong Sigismund af Ungarns lagde mærke til Hunyadis militære evner, mens han endnu var ganske ung. Han gjorde ham derfor til betroet rådgiver og øverstbefalende for Ungarns hær.

Hunyadi gengældte hurtigt kongens tillid, da han i 1441 slog en fremtrængende osmannisk hær ved Semendria.

Året efter udmanøvrerede han en talmæssigt overlegen osmannisk hær, som havde invaderet Transsylvanien, og tilføjede den store tab, før den blev drevet på flugt.

Slaget ved Jernporten

Efter at have lært deres modstander bedre at kende opstillede osmannerne nu en meget større hær for at invadere Ungarn. Det var i år 1442. 80.000 af osmannerne bedste krigere, herunder tusindvis af janitsharer, blev sendt af sted at give ungarene en lærestreg.

Hunyadi mødte dem på et sted kaldet Jernportene med kun 15.000 mand. Da den osmanniske hærfører, Sehabbedin, så den lille ungarske hær, forventede han en nem sejr. I stedet udfoldede Hunyadi sin krigskunst ved gang på gang at bringe sine styrker i fordelagtige positioner, som overrumplede den talmæssigt overlegne hær. Det var meningen, at ungarene skulle have været ydmyget med et knusende nederlag. I stedet blev osmannerne jaget på flugt og Hunyadi vandt ry som helt i hele den kristne verden.

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muhamedanernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, har vi tidligere præsenteret Karl Martell, Holger Danske, Skanderbeg, Vlad Dracula, Jan Sobieski, Don Pelayo og El Cid.

Hunyadi fulgte sejrene op med et felttog, som senere blev kendt som "den lange kampagne".

I spidsen for sine tropper marcherede Hunyadi dristigt igennem Trajanporten for at generobre områder, som var blevet besat af muslimerne. Han blev snart udfordret af en osmannisk hær nær byen Nis. Den osmanniske hær blev ført af en anerkendt general, som blev anset for uovervindelig. Hans navn var Skanderbeg. Navnet havde han fået af selveste sultanen, som beærede ham med navnet, som var afledt af navnet på den makedonske erobreren Alexander den Store. Her stod Hunyadi overfor en virkelig udfordring.

Skanderbeg

Men det gik ikke, som muslimerne havde forestillet sig. Skanderbeg var barn

af kristne og var blevet tvangsopdraget ved sultanens hof, og havde blot ladet som om, han var gået over til islam. I hjertet var han kristen, og han ventede blot på en god mulighed for at skifte side og tilslutte sig den fremrykkende kristne hær.

Da kampen begyndte skiftede Skanderbeg side sammen med 300 albanere, som var blevet tvunget til at tjene tyrkerne.

Herefter var det en let sag at nedkæmpe den nu førerløse osmanniske hær og generobre Nis.

Skanderbeg vendte hjem til Albanien, hvorfra han bekæmpede muslimerne med stor succes. Læs herom i Danskeren nr. 2, 2010.

Hunyadi fortsatte sin lange kampagne, og tilføjede osmannerne nederlag i Bosnien, Hercegovina, Serbien og Bulgarien før vinteren tvang ham til at vende hjem.

Forræderi

Skanderbeg blev bedt om at deltage i en pavelig alliance, som omfattede ungarske, bulgarske, og polske styrker, sammen med tyske riddere. Styrken, som omfattede 25.000 mand, ville gøre et forsøg på at fordrive tyrkerne fra Europa. De marcherede i 1444 udenom osmanniske højborge over land til Varna, hvor de efter planen skulle møde en pavelig flåde, som skulle sejle dem videre til Konstantinopel. Det kunne måske under Hunyadis kyndige ledelse være lykkedes disse 25.000 mand at drive tyrkerne ud af Europa, hvis det ikke var fordi en forræder blandt de kristne havde advaret den osmanniske sultan om, at den kristne hær var på vej.

Ydermere begik en venetiansk flåde, som var blevet sendt i forvejen for at forhindre tyrkerne i at sætte styrker over til Europa ved Dardanellerne forræderi ved at tilbyde tyrkerne at fragte dem over. Som betaling fik venetianerne en

guldmønt for hver tyrkisk soldat, de transporteres over Bosporus.

Sultanens hær på 100.000 mand marcherede derpå mod Varna for at afvente den intetanende kristne hærs ankomst.

Som følge af nok et forræderi blev Skanderbeg forhindret i at slutte sig til den kristne hær ved hjælp af et bedragerisk kneb udført af kongen af Serbien, som herved håbede at kunne vinde sultanens gunst.

Forræderiet gik op for den kristne hær, da den var fanget mellem fjenden og Sortehavet. Nogle af mændene foreslog tilbagetog, selvom det var ikke muligt. Andre ønskede at indtage en defensiv position. Hunyadi opfordrede til handling. "Flugt er umulig, overgivelse er utænkelig. Lad os kæmpe med tapperhed!"

Slaget ved Varna i en polsk fremstilling fra 1564.

Nederlaget ved Varna

Kampen begyndte med et muslimsk angreb mod de kristnes venstre fløj, som slog angrebet tilbage, og forjog angriberne fra området.

De kristnes højre fløj kunne ikke holde stand og måtte trække sig tilbage. Mange af de kristne blev hugget ned under flugten. Fjenden blev stoppet midlertidigt, da Hunyadi sendte forstærkninger.. Hunyadi bad derpå den 20-årige kong Wladyslaw om at vente på, at han kom tilbage med 500 af sine polske riddere. Kampen var endnu ikke afgjort, da kong Wladyslaw så bort fra Hunyadis råd og forsøgte et direkte angreb med sine riddere mod sultanen og hans livvagt af janitsharer.

Kongen faldt og blev dræbt af en janitshar, som skar hans hoved af og satte det på en stage, som han holdt op foran de kristne.

Modløse og besejrede samlede resterne af den kristne hær omkring Hunyadi, som det lykkedes at organisere et tilbagetog. Mange tusinde var faldet i kampen. Mange, som overgav sig, blev slået på sultanens kommando. Nogle få blev taget til fange og solgt som slaver.

Den følelse af optimisme, som havde gennemstrømmet det kristne Europa, forsvandt som dug for solen efter det store nederlag.

Det tragiske var, at nederlaget udelukkende skyldtes forræderi - oven i købet tredobbelt forræderi.

På trods af osmannernes sejr, oplevede Ungarn efterfølgende nogle år med fred. Det skyldtes ikke, at muslimerne og deres sultan Mehmet II var blevet fredelige. De havde blot brug for at koncentrere sig om konflikter andre steder.

Konstantinopels fald

I 1453 rystedes den kristne verden af et knusende nederlag, da Konstantinopels forsvarere blev løbet over ende - uden at have fået nævneværdig støtte fra det kristne Europa. Den kristne verdens største katedral, Hagia Sofia, blev nu gjort til moske. Det Byzantinske Rige, der i over 1000 år havde udgjort et boltværk imod angreb fra nomadestammer fra Asien, var nu pludselig væk.

Kejser Konstantin var faldet i kamp, tusinder var blevet dræbt, og titusinder var blevet solgt til slaveri. Den muslimske erobring af Konstantinopel var en

bemærkelsesværdig præstation, der viste styrken i det Osmanniske Rige. Den store og gamle by, som tidligere havde været centrum i det romerske imperium, blev nu det nye sæde for den osmanniske regering.

Den kristne riger, der grænsede op til det osmanniske imperium indså pludselig, at de nu var sårbare over for yderligere tyrkisk aggression. Skanderbeg og albanerne, og Hunyadi og det ungarske folk, forberedte sig nu på de angreb, de vidste snart ville komme.

Slaget om Beograd

I 1456 gjorde sultan Mehmet II klar til angreb på Beograd, som med et enormt fæstningsværk var næste store forhindring for indtagelsen af Europa. Den tyrkiske angrebshær var på 160.000 mand, mens forsvarsstyrken kun udgjorde 4.000 mand.

Før byen blev indesluttet overlod Hunyadi kommandoen til sin svoger Mihaly Szilagy, hvorefter han selv forlod byen for at samle en undsætningshær. Hunyadi fik samlet 200 skibe og fik nu uventet hjælp. En navnkundig franciskanermunk, St John Capistrano, opildnede folk til modstand, og han fik sam-

Kampen om Beograd i 1456. I midten Giovanni da Capistrano med korset.

Hunyadis død

Kampen om Beograd var måske Hunyadi største sejr, men han overlevede den ikke længe. Et par dage efter kampen udbrød der pest i den ungarske lejr, og den 11. august døde han uden at have nået sit mål om at befri Konstantinopel fra dens tyrkiske besættere.

Han blev begravet i den romers katolske katedral i Alba.

Mehmet II lovpriste Hunyadi, da hørte om hans død og sagde: ”Selv om han var min fjende, føler jeg sorg over hans død, fordi verden aldrig før har set sådan en mand”.

Pave Callixtus III klagede, ”Verdens lys er brændt ud”. Hele det kristne Europa hyldede den hvide ridder for hans indsats imod de aggressive muslimer.

let en styrke på op imod 30.000 mand - fortrinsvis bønder bevæbnede med høtve og uden militær træning.

Den 14. juli 1456 nåede Hunyadis flåde frem og udraderede den osmanniske flåde - på Donau.

Sultan Mehmet beordrede nu en voldsom kanonbeskydning af byen, som stod på i en uge. Bombardementet skabte flere huller i befæstningen, og den 21. juli indledte tyrkerne et stormløb på byen.

Forrest var elitetropperne, janitsharkorpset. Da de var kommet indenfor murene og gik til angreb på byens fort, beordrede Hunyadi antændelse af byen udenfor fortet. Den voldsomme ild forhindrede, at flere tyrkere kunne trænge ind i byen, og de indesluttede janitsharer blev derpå hurtigt nedkæmpet.

På fæstningsværkerne udenfor centrum lykkedes det at slå angriberne tilbage.

Dagen efter trodsede de opildnede bondesoldater Hunyadis ordre om at blive bag befæstningen, og indledte et angreb på de belejrende tyrkere. Samtidig gik Capistrano i spidsen for et angreb udenfor voldene imod tyrkernes flanke. De uventede angreb skabte total forvirring i tyrkernes lejr, og Hunyadi udnyttede nu

chancen til at sætte et angreb ind imod sultanens lejr. Hans livvagter kæmpede hårdt, og sultanen deltog selv i kampen, hvorunder han blev såret.

Flygtende bar hans folk den sårede sultanen bort fra kampen.

Belejringen var brudt, og sultanen vendte tilbage til Konstantinopel med sin slagne hær.

Kirkeklokkeringning.

Under belejringen beordrede Pave Callixtus III klokkeringning hver middag som bøn for Beograds forsvarere. Men mange steder nåede budskabet om sejren frem før Pavens ordre, så i stedet for ringede man for at fejre sejren.

I den katolske kirke ringer man stadig middagsringning til minde om Hunyadis sejr.

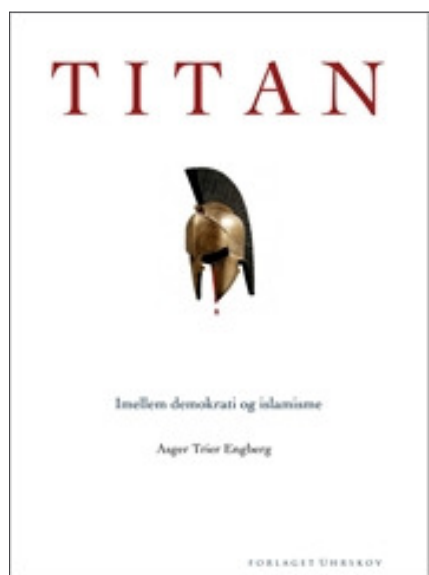

Sultan Mehmet II afbilledet på en nutidig tyrkisk pengeseddel.

Filosofisk kampskrift

*Asger Trier Engberg: Titan
Imellem demokrati og islamisme.
(Forlaget Uhrskov, 2011. 216 sider.
199 kr.).*

Her leveres en uhøjtidelig og nyfortolkende filosofisk redegørelse for Danmarks og Europas nuværende situation med udgangspunkt i de klassiske græske filosoffer, især Platon, Aristoteles og Sokrates, iblandet anekdoter fra forfatterens færden i det danske islamkritiske miljø.

I den forholdsvis lille og letlæste bog kommer man vidt omkring, og hvad man kan savne af mere dybdeborende detaljebehandling af hvert enkelt emne, vindes der derimod med skitseringen af et helhedssyn, som ikke burde være uden mobiliserende kraft. At vende ”tilbage til kilderne” er altid sundt, fordi man så får sit syn rensset for alle de mere eller mindre uvæsentlige detaljer, den aktuelle politiske kamp rummer, og står tilbage med det, der virkelig er væsentligt i livet. ”Det, man kæmper for.”

Som filosof formår Engberg at holde fast ved det, han udpeger som demokratiets fortrin, nemlig at ”finde det gode i situationen uafhængigt af de givne reg-

ler”, som aktive politikere jo alt for ofte ikke kan se ud over, hvorfor de ikke kan nytænke og derfor kun leverer ”mere af det samme”. Med rette påpeger han, at omfattende repatrieringer kan blive fornødne for at undgå et reelt folkemord pga. for mange muslimeres uindpasselighed i de vesteuropæiske nationalstater, og han anbefaler læseren at forberede sig på krigsforhold, efterhånden som det spidser til. Selv er han som islamkritiker blevet truet på livet m.m., men har dog tydeligvis ikke mistet sit positive syn på menneskene.

Det er forfriskende at læse en filosof, der i modsætning til så mange andre af slagsen ikke viger tilbage fra ubehagelig sandhedserkendelse i det konkrete, ydre livs strid, hvor den menige dansker er fanget. De fleste, selv ”national-konservative”, akademiske meningsdannere vil jo nødig have beskidte hænder og holder sig fornemt til den abstrakte kamp på ord og begreber i den etablerede presse. De er tilfredse med at vinde slaget i debatspalterne, mens Engberg også vil vinde det på gaderne.

Han lægger ikke fingrene imellem i sin beskrivelse af tidens dårligdomme: ”Den multikulturelle folkeskole er et af de mest uhyggelige kapitler i den danske historie, kun overgået af koncentrationslejrene under besættelsen og de fattige kvarterer i København før voldenes sløjfning.” Den varmhjertede indignation over landsmænds lidelser og stadig sværere hverdag bliver her for en gangs skyld kanaliseret præcist og i rigtig retning med den ret entydige påpegnings af, at det er tilstedeværelsen af ca. ½ mio. muslimer i Danmark, der praktisk-politisk set er ondets rod.

Men selvfølgelig er denne tilstedeværelse også et resultat af andre dårligdomme. Intet historisk fænomen af betydning opstår jo af ingenting. Der har således længe været forrådnelse i demokratiet. Med sin klassiske filosofiske skoling påpeger Engberg staternes livs-

forløb, allerede fastslået i oldtiden, fra aristokrati over demokrati og til tyranni. Han ser dog ikke dette som skæbne, men hævder muligheden af at stå fast på demokratiets værdier og gøre Danmark til et forbillede for de vestlige lande, hvoraf de fleste er på en værre katastrofekurs og mere udemokratiske end vi. Med rette ser han i denne forbindelse EU som en hovedsynder.

”Den multikulturelle folkeskole er et af de mest uhyggelige kapitler i den danske historie, kun overgået af koncentrationslejrene under besættelsen og de fattige kvarterer i København før voldenes sløjfning.”

Formår Danmark at stå fast på sit nationalstatslige og folkelige grundlag, får landet dermed også den verdensrolle, det havde i Grundtvigs visioner, og velanbragt afslutter Engberg da også sit snarere inspirerende end faktisk oplysende værk med Grundtvigs digt ”Bjarkemålets efterklang”, med de kendte afsluttede ord, der kunne have stået som et motto for nærværende bog:

”Vågner! vågner, danske helte!
springer op og spænder bælte!
morgenstund har guld i mund.”

Peter Neerup Buhl

Selvhad forklædt som kritisk forskning

Volker Heins: *Beyond Friend and Foe. The Politics of Critical Theory.* (Brill, 2011. 259 sider. €103).

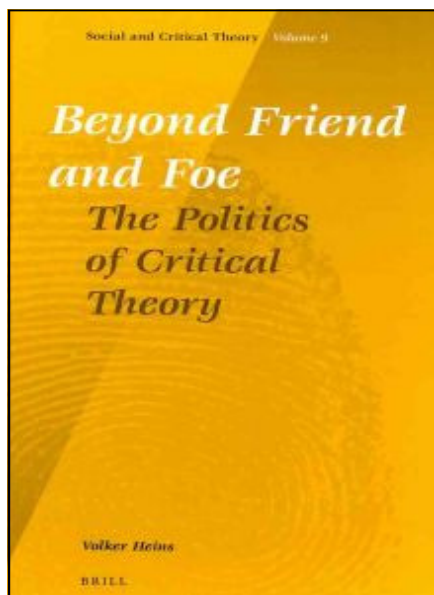
Den såkaldte Frankfurterskole af kendte samfundsforskere kan siges at være kilden til en stor del af den moderne politiske korrekthed. Navnet stammer fra det tyske "Institut für Sozialforschung" i Frankfurt. Da det blev oprettet i 1920'erne, var planen oprindelig, at det skulle have heddet "Institut für Marxismus", men det blev opgivet som for provokerende. Man ville gøre mere ud af at skjule hensigten, nemlig med "kritisk teori" at nedbryde det nuværende samfund via uophørlig kritik.

Som en af instituttets bedst kendte ledere, Max Horkheimer, understregede, skulle målet ikke være at finde den objektive sandhed, men at ændre samfundet. Denne stræben er fortsat af hans efterfølgere, bl.a. Jürgen Habermas og i dag Axel Honneth. Målet er en antinational, "rationel" universalisme, der i den aktuelle verdenssituation virker alt andet end fornuftig.

Volker Heins' bog er af samme skole, men dog mildt kritisk til nuancer inden for denne. Han gennemgår aspekter af klassikerne inden for Frankfurterskolen (især Horkheimers og Theodor Adornos værker) og konkluderer bl.a., at de har erstattet den velkendte politiske "ven/fjende" modsætning med begrebsparret "gerningsmand/offer". Det har bidraget til at føre os ind i "ofrets tidsalder", hvor alle vil være offer, for det er der sympatien, prestigen og dermed magten ligger, idet dem, der ikke er ofre, bare har at betale til ofrene og give efter for deres krav, uanset om de er de reelle gerningsmænd eller ej.

I takt med, at de traditionelle marxistiske samfundsmudsætninger er blevet erstattet af andre, er det heller ikke længere "kampen" på den politiske arena, der står centralt, men derimod begrebet "forfølgelse", fordi alle de stakkels ofre angiveligt er forfulgt af slemme magthavere, uanset om ofrene så er intellektuelle, fattige eller muslimer.

For den nationale statsretsteoretiker Carl Schmitt var det relevante politiske spørgsmål altid: "Hvem er fjenden?" eller "Hvem skal vi kæmpe imod?". For Frankfurterskolen er det afgørende spørgsmål: "Hvem er ofret?" eller "På hvilken offergruppes vegne skal vi tale?". Hvor der i politisk teori traditionelt set kun var to parter, der stred mod hinanden, er der for den "kritiske teori" at se tre parter: Gerningsmanden, ofret og vidnerne, som har et ansvar for at modarbejde den førstes undertrykkelse af den anden.

Men hvad hvis nu, det lykkes "vidnerne" (de "kritiske" intellektuelle) at erobre definitionsmagten i samfundet, og de derefter udpeger gerningsmænd efter rent ideologiske kriterier? Hvem er så blevet magthavere, og hvem er forfulgte? Frankfurterskolen gik i brechen for den i dag udbredte sociologiske ide om, at de intellektuelle kan stå for et højere, udenforstående standpunkt i denne verdens konflikter, hvorved de dog alligevel kommer til at vælge side, og konkret er det sært nok altid til de "kapitalistiske" vestlige samfunds ulempe... Heins må da også erkende, at Frankfurterskolen har sat skellet mellem "dem" og "os" et andet sted, ikke slettet det.

Habermas og senest Honneth er kørt videre i de gamle Frankfurter-mestres spor og taler for en verdensstat, hvor de enkelte lande har overgivet deres suverænitæt og militær til et globalt parlament. Det ville nok ende smukt for "de rige landes klub" i et ocean af førmoderne tredjeverdensfolk. "Rationalitet" goddag-mand-økseskaft...

Habermas & Co. benægter i deres teoretiske elfenbenstårn med besynderlig blindhed eksistensen af dybere kulturelle skel i verden. Den store forskel findes for dem mellem "rationelle" og traditionelle samfund, men alene dette kan dog også med god grund vendes imod deres egne grænseløse projekter, for ud fra dette paradigme er i hvert fald den muslimske verden i høj grad underlegen i vor tids verden. Volker Heins medgiver også, at Habermas' tænkning på dette område lige så vel kan bruges som støtte til et "Fort Europa" som det modsatte.

Adorno og Horkheimer arbejdede systematisk for at få flest mulige disciple ved universiteterne. De skulle oplæres i det, læremestrene kaldte det "onde blik", der kunne gennemtrænge den ufarlige facade af de liberale, kapitalistiske demokratier. Særlig Adorno lagde vægt på, at de sociologiske skriblerier skulle fremstå følelsesmæssigt tilfredsstillende; de skulle frem for alt "lyde godt". De "smarte" formuleringer er dog efterhånden udartet. De vilde overdrivelser, som "kritiske" intellektuelle i dag benytter til for enhver pris at stigmatisere de vestlige stater, giver Heins eksempler på. Således har intellektuelle sammenlignet det at få taget fingeraftryk ved indrejse i et land med tatoveringen af koncentrationslejr-fanger...

Dette er også et produkt af Frankfurterskolen: Alt slemt sammenlignes med nazisternes holocaust, især da når det drejer sig om fremmedes forsøg på at komme ind i Vesten. Adorno drev denne synsmåde til det yderste og så i holocaust simpelt hen essensen i det moderne vestlige samfund, som han derfor selvfølgelig måtte bekæmpe helt og holdent. Man kommer i tanker om den

moderne sammenligning af enhver indvandningsmodstand med racisme og udryddelse, når man læser Adornos ord: "Et menneske, der ikke hvert eneste øjeblik husker på potentialet for ekstrem rædsel, må være så forvirret pga. ideologiens slør, at han lige så godt kan lade være med at tænke overhovedet." Så kan enhver kritik fra et nationalt standpunkt jo altid stemples som odiøs, for den går jo ud fra et skel mellem "dem" og "os", og hvad kan det dog ikke føre til..?

Al den snak om gerningsmænd og ofre måtte næsten uundgåeligt føre til konspirationstænkning, og Horkheimer mente fx også, at mordet på John F. Kennedy skyldtes et kæmpemæssigt komplot, og tilmed, at efterfølgeren som USA's præsident, Lyndon Johnson, havde en skummel rolle i det. En tænkning, som Hollywood jo har populariseret gennem de senere år – gerningsmandens undertrykkelse af ofret er blevet stiliseret som den velkendte kamp mellem de gode og de onde. Frankfurterskolens filosoffer stemplede såkaldt reaktionær konspirationstænkning som noget af det mest irrationelle, men deres egen mistænkeliggørelse af alt endte på mange måder i den samme mentalitet,

hvilket Heins fyldigt dokumenterer. Bl.a. virker kritikken af de "tilsyneladende" demokratiske stater vel uhyggeligt bekendt for nutidens nationalkonservative, hvis motiver ustandseligt mistænkeliggøres med den samme logik.

Vor tids nationale selvhad overgås trods alt næppe af Frankfurterskolens kritik af "det her samfund". Adorno skrev, at jo mere det moderne samfund udvikles, "desto mere bliver hver eneste en af os slugt af det helt ned til vores fingernegle". Hans myriader af disciple sidder nu på de fleste af Vestens universiteter og tilsøger stadig uhæmmet det grundlag, der overhovedet muliggør deres undergravende aktiviteter. Adorno beskrev nationalisme som "arven af barbarisk primitive stammeholdninger", og Heins redegør for, hvordan denne linje er blevet fulgt af Habermas. Denne støtter ikke EU som et Fort Europa, men som en idealistisk magtblok, der "skal ende al magtpolitik". I tråd hermed kritiserer Habermas USA som primitiv og voldelig.

Den verdensfjerne eller abstrakte politiske filosofien, der bare er dygtig til at komme i rampelyset og markedsføre sig

som i særlig grad "fornuftig", er fortsat af den nuværende direktør for "Institut für Sozialforschung", Axel Honneth, der i sin politiske tænkning ikke anerkender andre enheder end det enkelte menneske. Med rette kritiserer Heins dette standpunkt for at ville opløse de eksisterende demokratiske stater og overlade al magt til kosmopolitiske eliter, som ingen kan stille til regnskab. Det er ganske rigtigt kosmopolitisk ideologi, der er gået amok, men for en nøgtern betragtning har patologien da hele tiden luret lige under overfladen i Frankfurterskolens paranoide, hadefulde "kritik" af ethvert forsøg på vestligt selvforsvar. Desværre lader dens grundantagelser til stadig at gå sin sejrsgang i politikens og akademikernes gemakker i stadig nye skikkelser, tilmed NATO lader jævnligt til at være under Frankfurterskolens ideologiske herredømme. I sidste instans er der intet andet våben mod dens åndelige virus end dens eget våben: Kritik og igen kritik samt afsørende skuen igennem dens tilsyneladende "rationelle" facade.

Peter Neerup Buhl

Sentimentalitetens rådne frugter

Theodore Dalrymple: Spoilt Rotten. The Toxic Cult of Sentimentality. (Gibson Square, 2010. 260 sider. £ 9,49).

Sentimentalitet er, når den selvbehagelige følelsesfuldhed helt fortrænger fornuften. Følelsen bliver selve målet, og noget, der vækker "gode" følelser, kan så vist udmærket føre til modbydeligheder og katastrofer i den virkelige verden. Det giver Dalrymple mange eksempler på i denne bog, der er en velargumenteret appel om aldrig at tage hovedet under armen, når hjertet begynder at svulme af varme følelser.

Som forhenværende læge i den britiske kriminalforsorg har Dalrymple ikke mindst mange eksempler fra de krimi-

nelles verden. De kriminelle ynder at fremstille sig selv som "ofre", og ofre er de ufejlbarlige helte i det moderne sentimentale verdensbillede, hvor selv de værste forbrydere jo fremstilles reelt som stakler, der blot kom ud for uheldige omstændigheder, for alle mennesker fødes "gode" og korrumpes kun af et uretfærdigt samfund... Dalrymple står fast på, at den enkelte altid har et ansvar, og undskyldninger i forhold hertil er ifølge hans egen mangeårige erfaring som oftest ren og skær ynkelighed. Men han ved selvfølgelig, at en modsat opfattelse i dag hersker pga. alle kriminologerne, der "i lang tid har været det samme for kriminalitet, som marskal Petain var for Hitler". Altså villige håndlangere.

Dalrymple ironiserer med rette over den

moderne historieundervisning, der næsten udelukkende handler om diverse folkemord for med letfattede eksempler at skabe den sentimentale bevidsthed, at historien handler om en kamp mellem gode og onde mennesker – uden at de opvoksede generationer dog får sat begivenhederne ind i en kontekst, der ville få dem til at forstå de komplekse årsager til folkemord (så kunne man jo også risikere, at de blev skeptiske over for fx det multietniske samfund). Noget andet, der ifølge Dalrymple ikke undervises i vedr. folkemord, er den store rolle, som universitetsuddannede eliter altid har i dem, hvilket jo kunne skabe skepsis om, at høj uddannelse og høj moral nødvendigvis går hånd i hånd. Det kunne måske – uha! – tilmed skabe skepsis over for ideen om menneskets medfødte godhed. Med den nuværende

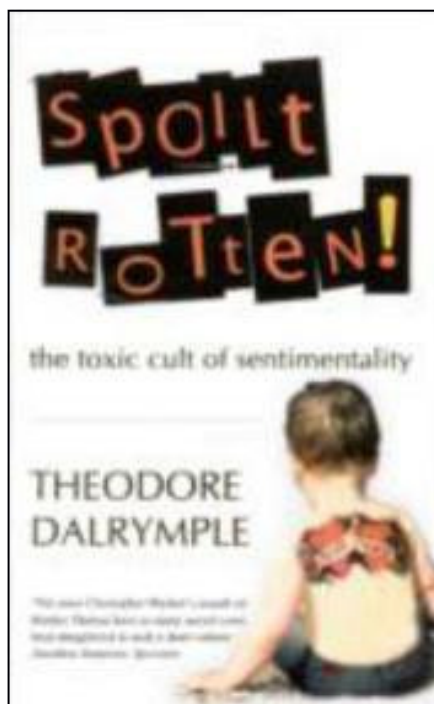
generelt lave historiebevidsthed tror de fleste, at blot man er "imod folkemord" (og hvem er ikke det?), har man rene motiver og kan betros at kæmpe for "en ny og bedre verden" (sådan er de fleste folkemord vist startet).

I sentimentale samfund som de moderne vestlige antages det, at stærke følelsesudtryk er et gode i sig selv, uanset virkningen. At dette er ukorrekt, betyder ikke, at man skal være følelseskold, eller at man præcist kan sige, hvornår det hele går over gevind. Den sentimentale ideologi er kort sagt svær at definere nøjagtigt, men man kan jo heller ikke præcist sige, hvad definitionen på en "høj" mand er, og dog er det uomtvisteligt, at der findes høje mænd... Tydelige tegn på, at sentimentaliteten har nået epidemiske proportioner, er for Dalrymple hysteriet efter prinsesse Dianas død og den overvældende lidenskabelige svælgen i rent private tragedier, fx den lille Madeleine McCanns forsvinden. At interessen for sådan noget kommer helt ud af proportioner med éns eget liv og den virkelige verdens problemer, siger ifølge Dalrymple noget vigtigt om det sentimentale sinds psykologi, som har svært ved at skelne mellem den fælles virkelighed og éns egen private, indre verden.

Her, kan man indskyde, er vel forklaringen på, at venstrefløjsfolk angiveligt er mindre lykkelige end borgerligt sindede. En undersøgelse herom for et par år siden førte i danske medier til den konklusion, at venstrefløjsfolk føler mere med deres medmennesker og derfor ikke kan være lykkelige i denne grumme verden, hvis skæbnes tyngde de føler på deres skuldre. Vil det dog ikke være mere præcist at sige, at det er den sentimentale holdning, som jo er storhedsvanviddets identifikation af verdens skæbne med éns sindstilstand eller indre stræben, der sætter en kæp i hjulet på venstreorienteredes livslykke? De har – ganske pubertært – ikke accepteret grundvilkåret, som er den enkeltes meget begrænsede handlemuligheder. Først én gang bragt i uro af de moderne ideologiers globale blændværker kan de ikke længere finde hvile og tilfredshed ved blot at være "hin enkelte". Verdensfrelserens bistre alvor, den monomane udrydder af "uretfærdighed", har længe været et kendt fænomen, men det er sigende for den sentimentale ideologis

styrke, at den bliver i dobbelt potens sentimental, når den skal forklare de sentimentales større sentimentalitet.

Den sentimentales misforhold til virkeligheden får aktuelt nogle af sine alvorligste konsekvenser i opbygningen af det multietniske samfund, som Dalrymple med rette udpeger som et projekt gennemsyret af sentimentalitet –

alene troen på, at intet andet end den "gode vilje" kan sikre sameksistensen af væsensforskellige kulturer. Man tyr til den umiddelbart nemmeste løsning, appellen til en postuleret fælles menneskelighed, efterhånden som historieløshed og konkret viden og dannelse er aftaget, og folkenes kulturelle lag med velberåd hu er blevet skrællet af. Men så er det bare den nøgne menneskenatur, der ultimativt hævnner – den grusomste hævnner af dem alle...

Også i ulandspolitikken har sentimentaliteten voldt katastrofer. Dalrymple piller ideologien bag ulandshjælp godt og grundigt fra hinanden. Han gennemgår den generelle erfaring, at ulandshjælp og i-landenes støtte til afrikanernes uddannelse m.v. blot har ført til opbyggelsen af ikke-bæredygtige økonomier og forevigelsen af kleptokratier i de afrikanske lande. Men bevares, at give ulandshjælp giver de sentimentale ve-

sterlændinge en god indre følelse og giver deres politikere god pr – den beviser, at de står på det godes side. En af verdens rigeste mænd blev Zaires præsident Mobutu. Det kunne han takke ulandshjælpen fra sentimentale tidligere kolonilande for. Hadet til disse dyrkede Mobutu selvfølgelig i sit folk. Alle borgere skulle aflægge deres europæiske navne og klædedragter. Men når Mobutu fik tandpine, tog han sit jetfly til sin tandlæge i Paris...

De vestlige landes undervisningssystem er endnu et offer for den sentimentale ideologi, der ikke nænner at stille krav, at dømmes og tvinge børn til noget. Endelig er EU oprettet under det sentimentale påskud at forebygge yderligere krige i Europa (det bliver vist snarere årsagen til en ny krig). Rammende kalder Dalrymple EU for "et middel, hvormed aldrende politikere kan bibeholde deres betydning resten af deres liv uden at skulle udsættes for noget så ydmygende, besværligt og kedeligt som demokratiske valg."

I den antiracistiske ideologi viser sentimentaliteten sig ikke mindst i den katastrofale strafferetlige praksis, at det er ofrets "følelse" af at være blevet racistisk behandlet, der er altafgørende for sagens forløb. I det hele taget opfattes den enkeltes følelser vedrørende dette eller hint som den højeste autoritet, som ingen har ret til at dømmes om, uanset om følelsen kan siges at være rationelt begrundet eller ej. Under Muhammedkrisen var der jo også mange danske islam-apologeter, der rangerede muslimers urimelige følelser højere end dansk frihedstradition. Generelt er det på grund af den sentimentale dyrkelse af den angivelige "svage part" også i verdenspolitikken altid Vesten, der bliver trynet under de sentimentales herredømme og således mere og mere reelt bliver den svage part. For de sentimentale har "ofrene" altid ret, og resten skal bære byrden, uanset om de er skyldige i ofrenes situation eller ej. Ikke mindst derfor er kampen mod den sentimentale ideologi en del af kampen for Vestens overlevelse.

Peter Neerup Buhl

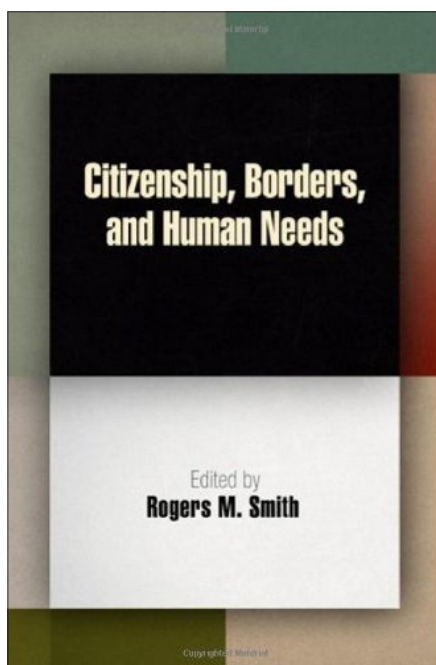
Verdensmagternes kamp set med forsker-øjne

Rogers M. Smith (red.): *Citizenship, Borders, and Human Needs*. (University of Pennsylvania Press, 2011. 492 sider. \$ 65).

Hvis man var i tvivl om det svælg, der er mellem den folkelige opinion i de vestlige lande og det, man går op i inden for den etablerede forskning i indvandringsspørgsmål, er det nok at tage et kig i denne bog, der er en essaysamling af nogle af verdens ledende akademikere inden for denne emnekreds. Det, disse interesserer sig for, er tydeligvis ikke bevarelsen af de vestlige lande som hjem for de indfødte vestlige folk og grobund for vestlig civilisation, men imødekommelse af et abstrakt, utopisk ideal om lighed og angivelig retfærdighed for alle verdens mennesker, uden skelen til nogens førstefødselsret til de enkelte indvandringslande. Det er, som det antydes af bogens titel, de trængendes "behov", der altoverskyggende bør styre showet.

Det er for mange af bogens forfattere "perverst" ikke i udgangspunktet at gå ud fra alle individers ligeberettigelse i indvandringspolitikken. Det er jo bare en skæbnens tilskikkelse eller et tilfælde, om den enkelte er født i et rigt eller i et fattigt land, og ingen har ifølge bogen større "ret" til et land og dets samfunds ressourcer end andre. Men alt i livet er jo ret beset tilfældigt: Man kunne også "lige så godt" have mødt en anden ægtefælle eller have haft andre naboer, men alligevel må man dog ofre visse personer her i verden større opmærksomhed og hensyn end andre. Det er en typisk akademisk-intellektuel stræben, at man om muligt helt vil fjerne tilfældets indvirkning på livet og verden, men lykkedes dét i politisk forstand, ville der dog stadig være grimme og smukke, dumme og kloge, syge og raske, uheldige og heldige... Aldrig vil man erkende, at de væsentlige forhold vælger man ikke selv. "Jeg har ikke selv valgt mine forældre," vrisser den trodsige teenager, men de ledende forskere siger i realite-

ten det samme, når de ideelt set ikke vil give Vestens folk særligt på egne områder eller ret til at særbehandle landsmænd. Og selv om de nationale grænsers konkrete opståen kan siges at bero på tilfælde, er den menneskelige indsats eller aktivitet, som siden hen har udspillet sig inden for disse grænser, i hvert fald noget, der må siges at veje tungt i den moralske vægtskål, når der tales om "ret" til et givet lands ressourcer.

Præmissen for faktisk hele bogen formuleres direkte i et af afsnittene: "Hvis vi begynder med samme omsorg for alle personer, er indvandringsbarrierer moralsk suspekter og kræver retfærdiggørelse." Hvis og hvis... Hvem andre end den intellektuelle ved skrivebordet begynder med "samme omsorg for alle personer" på globalt plan? Allerede den økonomiske filosof Adam Smith erkendte ærligt, at enhver er mere urolig ved udsigten til at miste en lillefinger end ved udsigten til millioner af døds ofre ved en katastrofe på den anden side af kloden. Og bare fordi det under "ideelle" betingelser ville være godt at føre en bestemt politik, vil denne langt fra nødvendigvis være god i nutidens virkelighed, tværtimod.

I et indlæg peges der på det væsentlige forhold, at når man i dag i vestlige lande taler om "integration", er det næsten altid ganske anationale værdier, der argumenteres ud fra – respekt for loven og for demokratiets spilleregler, selvforståelse, tolerance osv. – mens det enkelte lands nationale baggrund ikke hævdes. Det fører i nærværende bog forudsigeligt nok til et argument om overflødheden af integration i nationalstaterne, men med de konsekvenser, masseindvandringen hidtil har haft, kunne det vel tværtimod mere rimeligt føre til et krav om stærkere nationale assimilationskrav. Men assimilation er i de højere intellektuelle kredse et fy-ord. I bogen advares der tilmed om, at hvis man fremhæver de generelle vestlige frihedsværdier som "overlegne" og som noget, andre må leve op til, risikerer man at blive "ensidig" og nærme sig de uliberale muslimske retninger, man ellers ville bekæmpe. En typisk politisk korrekt velklingende sammenligning, der dog er helt ude af proportioner og mangler substans, når man konkret overvejer indholdet af et "ensidigt" vestligt frihedssamfund og et "ensidigt" muslimsk sharia-samfund...

Samme manglende sans for proportioner er tydelige, når det i bogen kritiseres, at vestlige samfund kun ser et partikulært religionsproblem i hjemlige ekstreme kristne sekter, mens lignende fænomener blandt muslimer ses som tegn på et generelt problem i islamisk kultur. Igen tager man ingen hensyn til de forskelle, der virkelig er, fx udtrykt i den store opbakning og medvind, islamistiske grupperinger har blandt deres trosfæller, mens ekstreme kristne sekter er i høj grad marginaliserede og i øvrigt ikke er del af en masseindvandring, men et indfødt problem, som vi (i modsætning til muslimerne) ikke vil belemre andre end os selv med. Med lige så lidt sund fornuft sammenlignes de hyppige arrangerede ægteskaber blandt muslimer med, at der i USA har været et tv-show, hvor seerne skal finde den rette ægtefælle til (de frivillige) deltagere.

Det er jo faktisk altid den slags specielle, begrænsede og hårtrukne eksempler, der føres i marken, når det skal bevises, at Vesten "ikke er bedre" end den udviklede del af verden.

Vestens mange pligter

Det konstateres i bogen, at EU-landene og medlemmerne af det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (i alt 27 lande) i dag har omtrent samme totale antal indvandrere og årlige migration som det befolkningsmæssigt næsten lige så store Nordamerika og Mexico (NAFTA), nemlig 45 mio. totalt og 3 mio. pr. år ifølge de officielle tal. Det betyder altså, at Europa nu ikke er mindre "indvandringsområde" end Nordamerika. Det totale antal migranter over landegrænser globalt er dog i dag kun marginalt større, end det var i både 1960, 1970, 1980 og 1990. Heraf kan man vel kun slutte, at Vesteuropa ikke er blevet mindre "åbent" i forhold til resten af verden – tværtimod.

Det konstateres også i bogen, at uanset om de vesteuropæiske lande har ført en multikulturel, altså gruppebaseret politik, har forsøgt integration på individuelt grundlag eller andre løsninger, har det ført til de samme problemer med muslimer. Bogens skrækscenarie er, at indvandringen til Vesten udvikler sig stadig mere konfliktuelt med den konsekvens, at tilstrømningen fra udviklingslandene bliver mindsket drastisk. Hvad der sagligt set egentlig ville være katastrofen herved, står mærkeligt uforklaret – i flere indlæg udvikles det tilmed, at masseindvandring til Vesten mildt sagt næppe er nogen løsning på den fattige verdens problemer. Men det synes at være en selvfølgelig præmis i bogen, at en grænseløs verden er det indlysende gode, man bør stræbe efter, og at alle tiltag i modsat retning er af det onde. Denne tilsyneladende indiskutable, ideologiske, utopiske misvisning i den meste forskning drejer hele tiden fokus væk fra rationel problemløsning.

En samlet konklusion for bogens indlæg er den (ikke overraskende), at bestræbelserne for mere velstand i store dele af verden er en meget lang proces, som ikke giver virkningsfulde resultater foreløbig, men "i mellemtiden må de ud-

viklede industrilande ikke falde for fristelsen til at vige for indvandringens udfordringer og trække sig tilbage bag stadig mere restriktive og i sidste instans udemokratiske kontrolforanstaltninger." Den slags "fæstningsmentaliteter" er "naive", angiveligt uden forståelse for migrationens "komplekse" problemer og dømt til fiasko.

Hvorfor de planer om nedbrydning af suveræniteten og grænser, om dobbelt og flerdobbelt statsborgerskab m.m., som flere af bogens forfattere skitserer, ikke er mindst lige så "naive", er svært at se, ligesom det er svært at indse, hvorfor en større åbenheds konsekvenser skulle være mindre skadelige end en større lukkethed – og at se restriktiv indvandringspolitik som noget nødvendigvis "udemokratisk" er kun muligt, når man ser en postuleret global "retfærdighed" som en højere værdi end flertalsstyre, velfærd og fælles folkelig fremtid internt i de vestlige lande.

Det i bogen ofte fremførte pseudo-rationelle argument, at migration er vigtig for ulandenes udvikling, bringes med rette i tvivl af andre af dens bidragsydere, der peger på hjerneflugt som det store problem. En bidragsyder noterer også, at den moderne indvandring fra ulande i dag i høj grad består af kvinder, hvis deraf følgende manglende indsats og tilstedeværelse hjemme i høj grad er noget udviklingsskadeligt (trods hjemsendte lønninger). Men uanset om migration skader eller gavner ulandene, bør vestlige regeringers kriterium for håndteringen af den selvfølgelig være, hvad der skader og eller gavner deres egne landsmænds fremtid. Her erkendes det ret klart i bogen, at den aktuelle indvandring er en byrde for Vesten, særlig for de dårligere stillede indfødte borgere. Men alligevel er forfatterens holdning, at det er en pris, der må betales for at realisere idealet om universel Lighed og Retfærdighed.

I et andet af bogens essays drøftes det frem og tilbage, om den multikulturelle model for indvandringsmodtagelse med urette har fået et dårligt ry: Om det etnisk gruppebaserede samfund endog mere end andre opmuntrer til politisk integration og socioøkonomisk aktivitet "forbliver et åbent, empirisk spørgsmål". For at afklare det skal Vestens befolkninger åbenbart også fremover

være forsøgskaniner. De er faktisk ikke meget andet end de resourceskabende rekvisitter i kulissen for de ledende akademiske forskere bag nærværende bog. På scenen i projektørlyset og som centrum for opmærksomheden står immigranterne fra de ikke-vestlige lande, som det ensidigt er vor opgave at "ligebehandle" og "yde retfærdighed". Hvorfor egentlig og med hvilke konsekvenser for vore egne samfund er i bedste fald af sekundær betydning.

Livet af lave

Paradoksalt nok hævdes det gennemgående i nærværende bog, at det er tilhængerne af striks indvandringskontrol, der bør have bevisbyrden for berettigelsen af deres politik – og ikke dem, der ved en "åben" politik helt uden anden grund end utopiske idealer ønsker at eksperimentere med grundlaget for vore hårdt tilkæmpede nationale velfærdsstater! Ganske eksplicit tillægger man national homogenitet meget ringe vægt som argument mod masseindvandringen, for "i sidste instans det egentligt vigtige, hvordan individernes liv går". Det er "måske vigtigt for enkeltpersoner, hvis et samfund ændres så hurtigt, at deres liv bliver bragt af lave eller tilmed gøres utålelige, men det er ligegyldigt, om næste generation er forskellig fra denne, hvis den næste generation er tilfreds med sin karakter. Bevarelsen af homogenitet er i sig selv af ringe betydning." Hvis altså en stor indstrømning betød, at fx pakistanere år 2100 udgjorde det overvældende flertal i Danmark, er alene dét, at de til den tid (selvfølgelig) ville være godt tilfredse med dette forhold, tilstrækkeligt til at begrunde, at et sådant perspektiv burde være af underordnet betydning for de nulevende danskere?! Det er et i sandhed perverst, sært udenforstående perspektiv på historiens gang, men jo den logiske konsekvens af det desværre toneangivende synspunkt, at det altoverskyggende vigtige er at redde flest muligt enkeltindivider her i verden og sikre deres livslykke, for nationer eksisterer jo alligevel ikke i egentlig forstand...

Peter Neerup Buhl

Snæver eller udvidet horisont

Danske børn deltager i den muslimske Eid, mens muslimske børn ikke må deltage i julegudstjeneste.

Det er underligt, at mennesker, som flytter til et andet land, ikke ønsker at lære noget som helst om kulturen i det land, de har slået sig ned i. Det er de færreste muslimer, der ønsker at udvide deres horisont. Det ses tydeligt på tilstanden i de lande, de kommer fra, og den negative indflydelse er også begyndt at sætte sit præg på Danmark.

Nu bevirker denne "kulturberigelse", at danske børn i Lillerød ikke længere skal deltage i den traditionsrige julegudstjeneste. For de muslimske børn må ikke lære noget om andre kulturer.

Danske børn må til gengæld gerne deltage i den muslimske Eid.

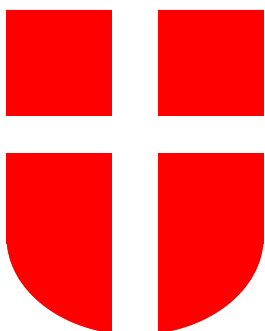
"Vi synes, at de danske børn også skal lære om muslimernes festdag. Vi fortæller, hvorfor vi fejrer det, og det giver jo også en viden til de danske børn om noget, der er vigtigt for deres kammerater." Det udtalte Inge Lock, leder af Børnehuset Verdenshuset i Odense, til pædagogernes blad Børn&Unge nr. 10 2010.

Eva Gulløv, lektor ved institut for pædagogik ved Danmarks Pædagogiske Universitetsskole, Aarhus Universitet udtalte til samme blad blandt andet:

"Alle børn har godt af hele tiden at få rykket grænserne for det kendte. Det er selvfølgelig mere relevant, hvis det ikke er noget abstrakt, man skal forholde

sige til, men at det faktisk er noget, som børnenes legekammerater også har et forhold til. Så det er da bare sundt, at de danske børn også får udvidet deres horisont,"

Men det gælder altså kun danske børn. Muslimske børn skal fastholdes i deres snæversynede uvidenhed.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde